കരേളപാണിനീയം/പീഠിക/മലയാളദശേവും ഭാഷയും

കരേളപാണിനീയം

അദ്ധ്യായങ്ങള്

സമര്പ്പണം

മുഖവുര

Introduction

വിഷയാനുക്രമണി

- പീഠിക

1. → മലയാളദശേവും ഭാഷയും
2. ഘടട്ടവിഭാഗം
3. അക്ഷരമാല
4. വര്ണ്ണവികാരങ്ങള്

- സന്ധിപ്രകരണം

1. സന്ധിവിഭാഗം
2. ശബ്ദവിഭാഗം
3. പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങള്

- നാമാധികാരം

1. ലിംഗപ്രകരണം
2. വചനപ്രകരണം
3. വിഭക്തിപ്രകരണം
4. വിഭക്ത്യാഭാസപ്രകരണം
5. കാരകപ്രകരണം
6. തദ്ധിതപ്രകരണം

- ധാത്വാധികാരം

1. കാലപ്രകരണം
2. പ്രകാരപ്രകരണം
3. പ്രയ□ഗപ്രകരണം
4. പ്രയ□ജകപ്രകൃതി
5. നാമധാതുപ്രകരണം
6. ഖിലധാതുക്കള്
7. അനുപ്രയ□ഗം
8. നിഷധേപ്രകരണം
9. സമുച്ചയം
10. അംഗക്രിയ
11. കൃതികൃത്തുക്കള്
12. കാരകകൃത്തുക്കള്

- ഭദേകാധികാരം
- നിപാതാവ്യയാധികാരം
- ആകാംക്ഷാധികാരം

1. വാക്യപ്രകരണം

2. സമാസപ്രകരണം
- ശബ്ദോല്പത്തി
- പരിശിഷ്ടം-ധാതുപാഠം

---

1. മലയാളം എന്ന വാക്ക് ആരംഭത്തില് ദേശനാമം മാത്രമായിരുന്നു; മലയാളനാട്ടിലെ ഭാഷ എന്ന അര്ത്ഥത്തിലാണ് നാം മലയാളഭാഷ എന്നു പറയാറുള്ളതു്. ദേശത്തിന് മലയാളം എന്നും, ഭാഷയ്ക്ക് മലയാണ്മ അല്ലെങ്കില് മലയായ്മ എന്നും ഒരു വിവേചനം ഉണ്ടായിരുന്നതു് ക്രമേണ നഷ്ടമായി. ആധുനികമലയാളത്തിന്റെ ആവിര്ഭാവത്തോടുകൂടിയാണു് ദേശനാമംതന്നെ ഭാഷയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കാന് തുടങ്ങിയതു്. അതിനാല് ഇപ്പോള് മലയാണ്മ എന്നതിനു പഴയ മലയാളഭാഷ എന്നുകൂടി ചിലര് അര്ത്ഥം ഗ്രഹിക്കാറുണ്ട്.

2. മലയാളദേശത്തിന്റെ വിസ്താരവും വിഭാഗങ്ങളും പല കാലത്തും പലവിധമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂര്, കൊച്ചി, മലബാര് ജില്ല ഇത്രയും കൂടിയ ഭൂഖണ്ഡത്തിനാണു് ഇപ്പോള് ഇപ്പേര്. നാട്ടുകാരായ തമിഴര് പാണ്ടിക്കും മധുരയ്ക്കും പടിഞ്ഞാറു കിടക്കുന്ന മലംപ്രദേശത്തിനു് "മലനാട്' എന്നു പേര് പറഞ്ഞുവന്നു. പശ്ചിമഘട്ടം എന്ന പര്വ്വതപങ്ക്തിയുടെ പടിഞ്ഞാറു വശത്തുള്ള ഭൂമിയെല്ലാം ഈ വിഭാഗത്തില് ഉള്പ്പെട്ടിരിക്കാം. ആര്യാവര്ത്തത്തില്നിന്നുതെക്കോട്ടു കടന്നുവന്ന ആര്യന്മാര് ഈ ഭൂമിക്കു "കേരളം' എന്നു് സംജ്ഞചെയ്തു. കേരം എന്നു പറയുന്ന നാളികേരവൃക്ഷങ്ങളുടെ ധാരാളതയെ ഈ പേര് സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ അതിര്ത്തികള് "കന്യാകുമാരി മുതല് ഗോകര്ണ്ണപര്യന്തം' എന്നാണു വച്ചിട്ടുള്ളതു്. വീരഹത്യാപാപം തീരാന്വേണ്ടി പരശുരാമന് സമുദ്രരാജാവിനോടു് പിടിച്ചടക്കി ബ്രാഹ്മണര്ക്കു് ദാനംചെയ്ത ഭൂമി എന്നുള്ള പുരാണപ്രസിദ്ധിപ്രകാരം സംസ്കൃതത്തില് ഈ ദേശത്തെ "ഭാര്ഗ്ഗവക്ഷേത്രം' എന്നും വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്. മറുദേശങ്ങളില്നിന്നു കച്ചവടത്തിനു വന്ന അറബി മുതലായ വിദേശിയര് അറബിക്കടലിന്റെ കരയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന രാജ്യങ്ങള്ക്കു പൊതുവേ "മലബാര്' അല്ലെങ്കില് "മലിബാര്' എന്നു പേര് പറഞ്ഞുവന്നു. ഈ വിഭാഗത്തില് കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള വ്യാപ്തിയുടെ നിശ്ചയം ഇല്ല. യൂറോപ്പുദേശക്കാര് തമിഴുഭാഷയ്ക്കുകൂടി മലബാര് എന്ന പേര് പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നു. തമിഴകം എന്നതിനെ "ദിമിലിക്കെ' എന്നാക്കി ഗ്രീക്കുകാര് ഈ നാട്ടിനു പേര്കൊടുത്തിരുന്നു. "തൊല്കാപ്പിയം'എന്ന തമിഴുഗ്രന്ഥപ്രകാരം സംസ്കൃതത്തില് "കേരളം' എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്ന "ചേര'രാജ്യത്തിനു്, 1. വേണാടു്, 2. പൂഴിനാടു്, 3. കര്ക്കാനാടു്, 4.ചീതനാടു്, 5. കുട്ടനാടു്, 6. കുടനാടു്, 7. മലയമാനാടു് എന്നു് ഏഴു വിഭാഗങ്ങള് ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതില് കുട്ടനാടു് എന്ന പേര് മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ ചില താലൂക്കുകള്ക്കു് ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. "വേണാട്' എന്നതു് ആദികാലത്തു് ഇടവാമുതല് തെക്കോട്ടുമാത്രം വ്യാപിച്ചിരുന്ന തിരുവിതാംകൂര് സംസ്ഥാനത്തിന്റെ പേര് ആയിരുന്നു. ഏറെക്കുറെ ചേര രാജ്യത്തിനുതന്നെ ആണു് തമിഴിലെ അര്വ്വാചീനഗ്രന്ഥകാരന്മാര് "മലനാട്' അല്ലെങ്കില് "മലമണ്ഡലം' എന്നു പേരിട്ടതു്. ഒരുകാലത്തു് സേലം, കോയംപുത്തൂര് എന്ന ഇപ്പോഴത്തെ രണ്ടു ജില്ലകളും ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നു. പരശുരാമന് കേരളത്തില് സപ്തകൊങ്കണങ്ങളെ നിര്മ്മിച്ചു എന്നു പുരാണാദികളില് കാണുന്നതു് ഈ ഏഴുനാടുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചുതന്നെ ആയിരിക്കാം.

3. ഒരിക്കല് മലയാളരാജ്യത്തു കടല് കയറുകയും പിന്നീടു പിന് വാങ്ങുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നു ഭൂവിജ്ഞാനീയ (geology) ശാസ്ത്രപ്രകാരം കാണുന്നുണ്ട്. "പരശുരാമന് സമുദ്രത്തില്നിന്നു വീണ്ടെടുത്തു' എന്നു് പുരാണങ്ങള് ഘോഷിക്കുന്നതും ഈ സംഭവത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരിക്കാം. ഇതു തന്നെ ആയിരിക്കയില്ലയോ വേറേ ചില ഇതിഹാസകഥകള്ക്കും അടിസ്ഥാനം എന്നു് ഊഹിക്കുവാന് വഴികാണുന്നു. പുരാണപ്രകാരം, അടുത്തു കഴിഞ്ഞ അവാന്തരപ്രളയം ദ്രമിളദേശത്താണു് ആരംഭിച്ചതു്. ദ്രമിളാധിപതിയായ സത്യവ്രതന് കൃതമാലാനദിയില് സന്ധ്യാവന്ദനത്തിനായിട്ടു് കൈയില് കോരിയെടുത്ത ജലത്തില് ഒരു ചെറിയ മത്സ്യത്തെ കണ്ടുവെന്നും, അതു ജലാഞ്ജലിയില് വിട്ടൊഴിയാതെ നില്ക്കയാല് അതിനെ രാജാവു് ഗൃഹത്തില് കൊണ്ടുവന്നു സൂക്ഷിച്ചതില് ദിവസംപ്രതി ഇടുന്ന പാത്രം നിറഞ്ഞുവന്നു് നാലഞ്ചുദിവസത്തിനുള്ളില് മഹാമത്സ്യമായിത്തീര്ന്നു് ഏഴുദിവസത്തിനകം പ്രളയമുണ്ടാകുവാന് പോകുന്ന വിവരവും, അപ്പോള് ചെയ്യേണ്ടുന്ന കൃത്യങ്ങളും രാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചിട്ടു് സമുദ്രത്തില്

പ്രവശേിച്ചുവന്നെും ആണല്ലോ മത്സ്യാവതാരകഥ. ദ്രമിളരാജ്യത്തിന്റെ കടലോരം ആണു് കരേളം; അതിന്റെ ഒരു അതിര്ത്തി കൃതമാലാനദി ആയിരുന്നുവന്നെു് ""കൃതമാലാമലയാചലപശ്ചിമാം ഭോധിമദ്ധ്യേ എന്നു് ഇന്നും സങ്കല്പത്തില് പറഞ്ഞുവരുന്ന എലുകകളില്നിന്നു തളിയുന്നുമുണ്ടു്. അതിനാല്, "ആറാമതായ ചാക്ഷുഷമന്വന്തരത്തിന്റെ അന്തത്തില് ഉണ്ടായി' എന്നു ഘോഷിക്കുന്ന ആവാന്തരപ്രളയം കരേളത്തില് സമുദ്രം കയറിയതുതന്നെ ആകരുതോ? യുക്തിമാർഗ്ഗത്തില് കടന്നു ആലോചിക്കുന്നതായാല് മത്സ്യാവതാരത്തിന്റെ പ്രയോജനത്തിനും തമിഴുദശേചരിത്രത്തില് ഉപപത്തികള് ഊഹിപ്പാന് വണ്ടേിടത്തോളം വഴികാണുന്നുണ്ടു്. ഹയഗ്രീവമഹാസുരനാല് അപഹരിക്കപ്പട്ടെ വദേങ്ങളെ വീണ്ടടെുപ്പാനാണു് മഹാവിഷ്ണു മത്സ്യമായി അവതരിച്ചതു്. ഇക്കഥ "ഒരു കാലത്തു ലുപ്തങ്ങളായിപ്പോയ വര്ണ്ണാശ്രമ ധര്മ്മാചാരങ്ങളെ ദ്രമിളദശേത്തു് പ്രത്യുജ്ജീവിപ്പിക്കണ്ടേുന്ന ആവശ്യം നരേിട്ടു' എന്ന സംഗതിയപെ്പറ്റിയുള്ള അര്ത്ഥവാദമാണന്നെും കല്പിക്കുവാന് വിരോധമില്ല. ആദികാലത്തു് ചറെിയ സംഘങ്ങളായി തക്കെ്കോട്ടു കടന്നുവന്ന ആര്യന്മാര് ആദിമനിവാസികളായ ദ്രാവിഡര്ക്കു കീഴടങ്ങി വളരക്കെ്കാലം ഇരുന്നിട്ടുണ്ടന്നെു് തമിഴുപഴമകളില്നിന്നു കാണുന്നുണ്ടു്. വിശഷേിച്ചും കരേളത്തില് ആര്യന്മാര് സിന്ധുനദീമുഖത്തുനിന്നു പുരാതന കാലത്തുതന്നെ സമുദ്രയാത്രചയെ്തു് ഗോകര്ണ്ണംവഴി തക്കെ്കോട്ടു വ്യാപിച്ചു് കുടിപാര്ത്തിരുന്നിരിക്കുവാന് ഇടയുണ്ടു്. സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതില് മലയാളികള്ക്കു്, ശഷേമുള്ള ദ്രാവിഡരില് ഒരു സംഘത്തിലും ഇല്ലാത്ത ചില വിശഷേവിധികള് ഈ ഊഹത്തിനു് ഒരു പ്രധാനലക്ഷ്യമാകുന്നു. "ഡ'കാരത്തെ "ള' കാരമാക്കി ഉച്ചരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഋഗ്വേദത്തില് മാത്രമാണുള്ളതു് ഇന്നും കരേളീയരുടെ സംസ്കൃതോച്ചാരണത്തില് സാര്വ്വത്രികമായി കാണുന്നു: സമ്രാഡ്ഭ്യാം=സമ്രാള്ഭ്യാം, വഷടു് = വഷള് ഇത്യാദി. ഇങ്ങനെ ആദ്യമായി കടല്വഴി കടന്നുവന്ന ആര്യന്മാര് പശ്ചിമഘട്ടം കയറിക്കടന്നു് കിഴക്കോട്ടും വ്യാപിച്ചിരുന്നാലും പ്രധാനമായി കരേളത്തില്ത്തന്നെ കുടിപാര്ത്തിരിക്കാം. സംഘബലക്കുറവിനാല് ഇവര് ചില ദ്രാവിഡാചാരങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുകയും ആര്യമതാചാരങ്ങള്ക്കു് ലോപം വരുത്തുകയും ചയെ്തിരിക്കാം. പിന്നീടു് ക്രമണേ ആര്യാവര്ത്തത്തില് ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചിട്ടു് അവിടനിെന്നും വിന്ധ്യപംക്തി ഉല്ലംഘിച്ചു്

പൗണ്ഡ്രകാശ്ചൗഡദ്രവിഡാഃ →

കംബോജാ യവനാഃ ശകാഃ

പാരദാഃ പഹ്ലവാശ്ചീനാഃ

കിരാതാ ദരദാഃ ഖശാഃ

ശനകൈസ്തു

ക്രിയാലോപാദിമാഃ

ക്ഷത്രിയജാതയഃ

വൃഷലത്വം ഗതാ ലോകേ

ബ്രാഹ്മണാദര്ശനനേ ച

--(മനുസ്മൃതി X 43, 44)

ദേശവും കരേളപ

ഭാഷയു

പ്രളയാനന്തരം മഹാവിഷ്ണു വദേചോരനായ ഹയഗ്രീവനെ വധിക്കുകയും ആര്യാചാരങ്ങള് യഥാവിധി നടപ്പില്വരികയും ചയെ്തു. ആചാരഭദേം സ്വീകരിച്ച പ്രഥമാഗതാര്യന്മാരില് പ്രളയാനന്തരം

ശേഷിച്ചവരുടെ സന്താനങ്ങളായിരിക്കാം ഇപ്പോള് കേരളത്തില് കാണുന്ന വേദമില്ലാത്ത നമ്പൂരിവര്ഗ്ഗക്കാര് എന്നും, "കേരളത്തിലെ അനാചാരങ്ങള് എന്നു പറയുന്നവ എല്ലാം പ്രസ്തുത വിലക്ഷണാചാരങ്ങളുടെ അവശേഷങ്ങളാണെന്നുംകൂടി കല്പിക്കുന്നതായാല് എന്റെ അഭ്യൂഹം പൂര്ണ്ണമാകും. എന്നാല് ഈവക സംഗതികള് ദേശചരിത്രകാരന്റെ അധികാരത്തില് ഉള്പ്പെട്ടതാകയാല് വൈയാകരണനു് അതില് പ്രവേശിക്കുവാന് അവകാശമില്ല.

4. മലനാടായ മലയാളത്തിലെ ആദിമനിവാസികള് തമിഴരും അവരുടെ ഭാഷ തമിഴും ആയിരുന്നു. എന്നാല് എല്ലാകാലത്തും ഗ്രന്ഥഭാഷ അല്ലെങ്കില് വരമൊഴി, നാടോടിബ്ഭാഷ അല്ലെങ്കില് വായ്മൊഴി എന്നു് ഒരു വ്യത്യാസം എല്ലാ ജീവത്ഭാഷകളിലും ഉള്ളതുപോലെ ഈ തമിഴിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥഭാഷയ്ക്കു് "ചെന്തമിഴ് എന്നും നാടോടിബ്ഭാഷയ്ക്കു് "കൊടുന്തമിഴ് എന്നും ആണു് തമിഴുഗ്രന്ഥകാരന്മാര് പേരിട്ടിരിക്കുന്നതു്. പലവക കൊടുന്തമിഴുകള് ഉണ്ടായിരുന്നതില് ഒന്നാണു് നമ്മുടെ മലയാളമായിത്തീര്ന്നതു്. ഇപ്പോഴത്തെ നിലയില് സംസ്കൃതത്തിന്റെ മണിയം പലതും മലയാളഭാഷയില് കയറി ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അസ്തിവാരവും മേല്പ്പുരയും ഇന്നും തമിഴു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണു്. വിശേഷവിധികളൊന്നും ഉള്ളിലേക്കു തട്ടീട്ടില്ല. മരംകൊണ്ടുള്ള നിര കളഞ്ഞു് ആ സ്ഥാനത്തു് ഇട്ടിക പടുത്തുചുമരുകെട്ടുക, വാതായനങ്ങള്പണിഞ്ഞു് ഇരുട്ടും മുട്ടും തീര്ക്കുക - ഇത്രയൊക്കയേ സംസ്കൃതവര്ത്തകനു തന്റെ മലയാളശരീരത്തില് പരിഷ്കാരം ചെയ്യുവാന് സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ മറ്റൊരിടത്തു പ്രസ്താവിക്കാം.

5. മലയാളത്തിന്റെ പ്രാഗ്രൂപം കൊടുന്തമിഴാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ചെന്തമിഴിനെത്തന്നെ ഏതുഭാഷാകുടുംബത്തില് ഉള്പ്പെട്ടതാണെന്നു തീര്ച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടു്. തമിഴു് "ദ്രാവിഡം' എന്നൊരു പ്രത്യേക കുടുംബത്തില് ഉള്പ്പെട്ട ഭാഷയാണു്. ആ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

1	2	3	4
3. കര്ണ്ണാടകം	1. തമിഴ്	4. തുളു	8. കുറുക്
	2. മലയാളം	5. കൊടക്	9. മാൽട്ടോ
		6. തോഡാ	
		7. കോഡാ	

5	6	7
10. ഗോണ്ഡി	12. തെലുങ്ക്	13. ബ്രാഹ്വയി
11. ഗോണ്ഡ(ക്കുയി)		

ഇവയില് തമിഴ്-മലയാളങ്ങള് ഒരു ഭാഷയുടെതന്നെ രൂപാന്തരങ്ങള് ആകുന്നുവെന്നു മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. കര്ണ്ണാടകത്തിനും തമിഴിനോടു വലിയ അടുപ്പമുണ്ട്. തുളു, കൊടക്, തോഡാ എന്ന തായ്വഴി തമിഴുമലയാളങ്ങളുടേയും കര്ണ്ണാടകത്തിന്റേയും മദ്ധ്യത്തില് നില്ക്കുന്നു. അതിലും ഇവയ്ക്ക് അധികം ചാര്ച്ച കര്ണ്ണാടകത്തോടാകുന്നു. കുറുക്, മാല്ട്ടോ എന്ന രണ്ടു ഭാഷകളുടെ നിലയും മുന്പറഞ്ഞ നാലെണ്ണത്തിന് ഏകദേശം ചേര്ന്നുതന്നെ ആണ്. ഗോണ്ഡി, കൂയി എന്ന രണ്ടിനും തെലുങ്കിനോടു രക്തസംബന്ധം കൂടും. തെലുങ്ക് പണ്ടേതന്നെ മൂലകുടുംബത്തില് നിന്നു വളരെ അകന്നുപോയി. ബ്രാഹൂയി ഒററതിരിഞ്ഞു ബലൂച്ചിസ്ഥാനത്ത് അകപ്പെട്ടു പോകയാല് അതിന് അന്യഭാഷകളുടെ അതിക്രമം അധികം തട്ടീട്ടുണ്ട്. ദ്രാവിഡഭാഷകളില് തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കര്ണ്ണാടകം, മലയാളം, തുളു, കൊടക് ഈ ആറു ഭാഷകള്ക്കു ഗ്രന്ഥസാമഗ്രികൊണ്ട് പുഷ്ടി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ അവരോഹക്രമത്തിലാണ് അവയെ ഇവിടെ നിര്ദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. നേര്വരയുടെ നീളംകൊണ്ട് അകല്ച്ചയും, ചരിഞ്ഞ വരകൊണ്ടു ചാര്ച്ചയും കാണിക്കുന്നപക്ഷം താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വംശാവലി ദ്രാവിഡഭാഷകള്ക്കു മൂലഭാഷയുമായുള്ള അകല്ച്ചയും അടുപ്പവും അന്യോന്യബന്ധവും കാണിക്കും:

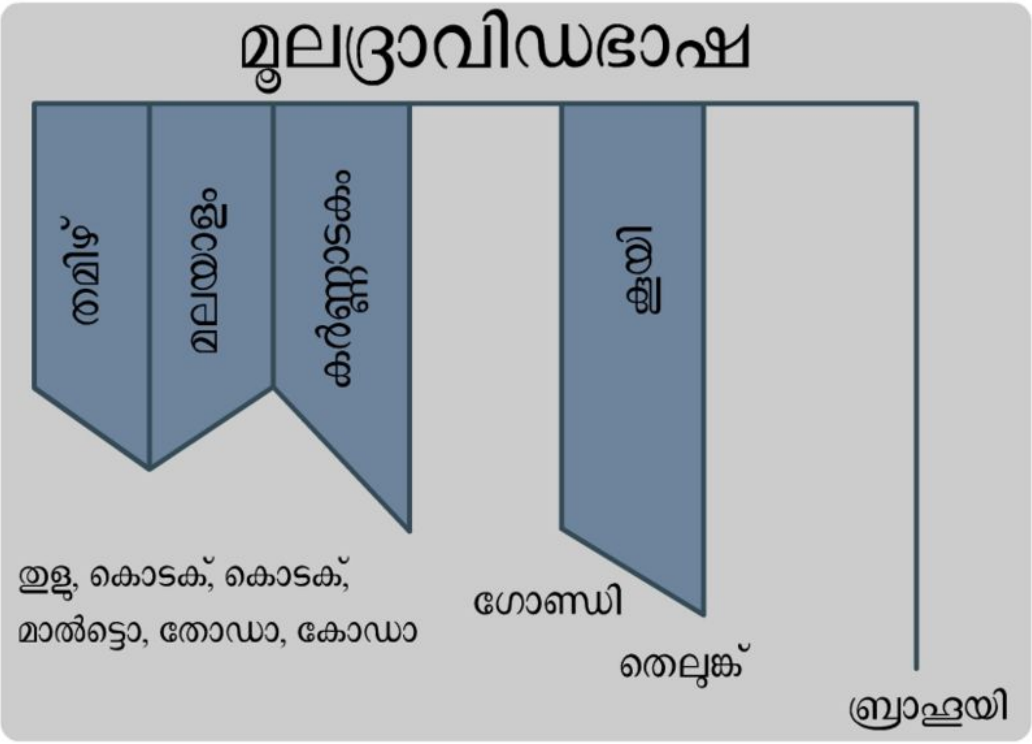

6. ദ്രാവിഡവര്ഗ്ഗക്കാര് "ദക്ഷിണാപഥം" എന്നു പറയുന്ന തക്കെക ഇന്ഡ്യയിലെ ആദ്യനിവാസികള്തന്നെ ആയിരിക്കണമെന്നൊണ് പ്രബലമായ ഊഹം. ഇവര് ആര്യന്മാരുടെ ഇന്ഡ്യാപ്രവേശനത്തിനുമുന്പ് വടക്ക◌ൊട്ട് അങ്ങുമിങ്ങും വ്യാപിച്ചിരിക്കാം എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു. ആര്യന്മാരപെപ്പ◌ൊലയെും മുസല്മാന്മാരപെപ്പ◌ൊലയെും മററും ഇവരും മറുദശേങ്ങളില്നിന്നു വന്ന് കുടിയറേിപ്പാര്ത്തതിന് ഒരു ലക്ഷ്യവും കാണുന്നില്ല. അതിനാല് ഇവരുടെ ഭാഷകളും ഒരു പ്രത്യകേശാഖയില് നില്ക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്ത◌ൊടാകട്ടെ, അതില്നിന്ന് ദുഷിച്ചുണ്ടായ വടക്കേ ഇന്ഡ്യയിലെ നാട്ടുഭാഷകള◌ൊടാകട്ടെ ദ്രാവിഡഭാഷകള്ക്ക് പറയത്തക്കതായി യാത◌ൊരു ബന്ധവും ഇല്ല. ശബ്ദശാസ്ത്രകാരന്മാര് ഭാഷകള്ക്കു ചില മഹാവിഭാഗങ്ങള് ചയ്െതിട്ടുള്ളതില് സിഥിയന്, ടാര്ട്ടാര്, തുറനേിയന് എന്നും മററും പറയുന്ന അനിരുക്തസ്വരൂപങ്ങളായ പല ശാഖകള◌ൊടും ദ്രാവിഡഭാഷാവര്ഗ്ഗത്തിനു ചാര്ച്ചയുള്ളതായി വാദങ്ങള് പുറപ്പടെ്ടിട്ടുണ്ടങ്കെിലും അത◌ൊന്നും സിദ്ധാന്തദശയില് എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇക്കൂട്ടത്തില് ആസ്ത്രലേിയാ മഹാദ്വീപിന്റെ വടക്കുഭാഗങ്ങളില് [illegible] ഭാഷകള്ക്കും ദ്രാവിഡഭാഷകള്ക്കും തമ്മില് ചില അംശങ്ങളില് കാണുന്ന യ◌ൊജിപ്പുമാത്രം [illegible]

7. ആര്യന്മാര് ദക്ഷിണാപഥത്തില് [illegible] ആര്യമതാചാരങ്ങളും ആര്യപരിഷ്കാരങ്ങളും അവിടെ സ്ഥാപിച്ചുകൂട്ടത്തില് ആര്യഭാഷയായ സംസ്കൃതം ദ്രാവിഡഭാഷകളില് പ്രബലമായി സ്വാധികാരം ചലെുത്തുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തില്നിന്നു പദങ്ങള് കടംവാങ്ങുകയും സംസ്കൃതവാക്യഭംഗികളയെും അലങ്കാരരീതികളയെും സ്വീകരിക്കുകയും ദ്രാവിഡഭാഷകളില് നടപ്പായി. എന്നു വണേ്ട, കാലക്ഷപേത്തിനു മുട്ടുണ്ടായിരുന്ന ചില ഭാഷകള് സംസ്കൃതത്തില്നിന്ന് വിഭക്തിരൂപങ്ങളയെും, ആഖ്യാതങ്ങളയെും, നിപാതങ്ങളയെും ദത്തടെുത്തു ചരേത്ത് "മണിപ്രവാളം" എന്ന◌ൊരു പുതിയ വഷേം കടെ്ടാനുംകൂടി ആരംഭിച്ചു. ഈവക വിശഷേവിധികളലെ്ലാം ഗ്രന്ഥഭാഷയെ അല്ലാതെ നാട◌ൊടിബ്ഭാഷയെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. തറവാട്ടുമൂപ്പുസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന തമിഴുമാത്രം പുതുമ◌ൊടികളില് ഭ്രമിച്ച് പഴയ പാരമ്പര്യങ്ങളുപകേഷിക്കാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. തലെുങ്ക് എന്ന സംജ്ഞ തന്നെ "ത്രിലിംഗം" അല്ലങ്കെില് "ത്രികലിംഗം" എന്ന സംസ്കൃതത്തിന്റെ തത്ഭവമായിത്തീര്ന്നു. "കരന്നൊട്" "കര്ണ്ണാടകം" എന്ന സംസ്കൃതവഷേം കടെ്ടി. ഇക്കൂട്ടത്തില് "തമിഴ്" എന്നതിന്റെ സംസ്കൃതീകരണമാണ്, ദ്രാവിഡശബ്ദം. തമിള്-ദമിള-ദ്രവിളം-ദ്രവിഡം. കുലകൂടസ്ഥന്റെ പരേ് ഗ◌ൊത്രനാമമായിത്തീരാറുള്ള മുറയ്ക്കാണ് "ദ്രാവിഡം" എന്നത് ഭാഷാശാഖയ്ക്ക് പ◌ൊതുപ്പരോയിച്ചമഞ്ഞത്.

സംസ്കൃതഗ്രന്ഥകാരന്മാര് ദാക്ഷിണാത്യഭാഷകളെ "ആന്ധ്രദ്രാവിഡങ്ങള്" എന്നും വ്യവഹരിച്ചുകണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത് ആന്ധ്രഭാഷയായ തലൈുങ്കിന് തമിഴിന▢ടുള്ള അകല്ച്ചയെ ആസ്പദമാക്കിച്ചയ്തതായിരിക്കാം.

8. മണിപ്രവാളമലയാളത്തിലെ സംസ്കൃതബാഹുല്യം കണ്ടു ഭ്രമിച്ച് പ്രമാണികന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാര്പ▢ലും സംസ്കൃതത്തില് ദ്രാവിഡം കലര്ന്ന് ഉണ്ടായ ഭാഷയാണ് "മലയാളം" എന്നു ശങ്കിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിനാല് ദ്രാവിഡസംസ്കൃതങ്ങള് ഭിന്നവര്ഗ്ഗങ്ങളില്പ്പടെട്ട ഭാഷകള് ആണന്നെുള്ളതിലക്കേു ചില പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങള് ഇവിടെ എടുത്തു കാണിക്കാം. ഒരു വര്ഗ്ഗത്തില്പ്പടെട്ട ജനസമുദായം മററുവര്ഗ്ഗത്തില്പ്പടെട്ട ജനസമുദായത്ത▢ടു നിത്യസംസര്ഗ്ഗം ചെയ്യുമ്പ▢ള് രണ്ടു വര്ഗ്ഗങ്ങളുടെയും വഷേഭൂഷാദികള്, ലൗകികാചാരങ്ങള്, നടപടിക്രമങ്ങള് - ഇതലെ്ലാം കൂടിക്കലര്ന്നു ഭദേപ്പടുെമ്പ▢ലെ അവരുടെ ഭാഷകളിലെ ശബ്ദസമുച്ചയവും ഭദേപ്പടും. എന്നാല് അങ്ങനെ വരുമ്പ▢ഴും മതാചാരങ്ങള്, കുടുംബപാരമ്പര്യങ്ങള്, അവകാശക്രമങ്ങള് മുതലായവ അപൂര്വ്വമായിട്ടേ മാറിപ്പ▢കാറുള്ളു. അതുപ▢ലെ ഭാഷകളുടെയും അന്വയക്രമം, രൂപനിഷ്പാദന സമ്പ്രദായം, ശലൈികള് ഇത▢ന്നും മാറുക സാധാരണയല്ല. പ്രകൃതത്തില് ആര്യന്മാരുടെ പരിഷ്കാര▢ല്ക്കര്ഷവും പ്രാബല്യാധിക്യവും നിമിത്തം ദ്രാവിഡരുടെ മതാചാരങ്ങള്കൂടി മാറിപ്പ▢യി; എങ്കിലും ഭാഷകള്ക്ക് ബാഹ്യവഷേസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു ശബ്ദങ്ങളിലല്ലാതെ ആന്തരത്തിലായിട്ടുള്ള ഘടകത്തില് യാത▢രു മാററവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

9. സംസ്കൃതത്തില്നിന്നും കടം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളതും ... അര്ത്ഥവ്യത്യാസങ്ങള്ക്ക▢ ആവശ്യത്തിന▢ മാത്രമേ ഉള്ളു. വീടുകളില് പതിവായി പെരുമാറുന്ന വാക്കുകള്ക്ക് സംസ്കൃത്തിലും ദ്രാവിഡത്തിലും യാത▢രു സംബന്ധവും ഇല്ലന്നെ് താഴക്കെ്കാണിക്കുന്ന നാമങ്ങളും കൃതികളും നിപാതങ്ങളും ന▢ക്കിയാല് ബ▢ധ്യപ്പടും.

I . നാമങ്ങള്					
സംസ്കൃതം	തമിഴ്	മലയാളം	കര്ണ്ണാടകം	തലൈുങ്ക്	തുളു
പിതാ	തന്തൈ	തന്ത	തന്തെ	-	-
മാതാ	തായ്	തായ്	തായ്	തല്ലി	-
സൂനുഃ	മകന്	മകന്	മഗന്	-	മഗ
ശിരഃ	തലൈ	തല	തലെ	തല	തരെ
അക്ഷി	കണ്	കണ്ണ്	കണ്	കന്നു	കണ്ണ്
നാസാ	മൂക്ക്	മൂക്ക്	മൂഗൂ	മൂക്ക്	മൂക്ക്
കരഃ	കയ്യൈ്	കയ്യൈ്	കയ്	ചയേി	കയ്യൈ്
സൂര്യഃ	ഞായര്	ഞായര്	നസേര്	-	-
ചന്ദ്രഃ	തിങ്കള്	തിങ്കള്	തിങ്കള്	-	തിങ്കള്
ദ്യൗഃ	വാന്	വാന്	ബാന്	വിന്നു	-
ദിവസഃ	നാള് പകല്	നാള് പകല്	നാള്	നാഡു	-
രാത്രിഃ	ഇരവു	ഇരവ്	ഇരുള്	ഇരുളു	-
അഗ്നിഃ	തീ	തീ	തീ	-	തീ
ഗൃഹം	വീടു	വീട്	വീട്	വീഡു	-
ഗ്രാമഃ	ഊരു	ഊര്	ഊര്	ഊരു	ഊര്
ശ്വാ	നായ്	നായ്	-	-	നായ്

മലേക്കാണിച്ച സംസ്കൃത നാമങ്ങളലെ്ലാം തന്നയെും ഇപ്പ▢ള് മലയാളത്തില് നടപ്പില്വന്നിട്ടുണ്ടങ്കെിലും അതുകള് ആഡംബരത്തിനു വണേ്ടി സംസ്കൃതത്തില് നിന്നും

സ്വീകരിച്ച "തത്സമങ്ങള്" എന്നല്ലാതെ ഭാഷയുടെ സ്വന്തശബ്ദങ്ങളല്ല. നഖം, മുഖം, സുഖം, ദുഃഖം മുതലായ അത്യാവശ്യ പദങ്ങളും ഇപ്പ◌ള് സംസ്കൃതതത്സമങ്ങള് മാത്രമായിക്കാണുന്നത് പഴയ ദ്രാവിഡപദങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞതിനാല് മാത്രമാകുന്നു.

II. കൃതികള്					
സംസ്കൃതം	മലയാളം	തമിഴ്	കര്ണ്ണാടകം	തലൈങ്ക്	തുളു
ഭക്ഷണം	തിന്നുക	-	തിന്നു	തിനു	തിന്
പാനം	കുടിക്കുക	കുടി	കുടി	ത്രാഗു	-
ഗമനം	പ◌കുക	പ◌	പ◌കു	പ◌വു	പ◌
സ്ഥാനം	നില്ക്കുക	നില്	നില്ലു	നിലു	-
ധാവനം	ഓടുക	ഓടു	ഓടു	പാറു	-
വചനം	ച◌ല്ലുക	ച◌ല്	സ◌ല്	-	-
ശ്രവണം	കേള്ക്കുക	കേള്	കേളു	-	കേണ്
ഹനനം	ക◌ല്ലുക	ക◌ല്	ക◌ല്ലു	-	കെര്
ആസനം	ഇരിക്കുക	ഇരി	ഇരു	-	-
ആഗമനം	വരുക	വരു	ബാ	രാക	ബല

III. നിപാതങ്ങള്		
സംസ്കൃതം		ദ്രാവിഡം
ച	ഉം	ത , മ , ക (സമുച്ചയം അര്ത്ഥം)
വാ	ഓ	ത , മ , ക , തെ (വികല്പം അര്ത്ഥം)
ഏവ	ഏ	ത , മ , ക , തു , തെ (അവധാരണം)
സര്വ്വനാമങ്ങളെല്ലാം ദ്രാവിഡങ്ങളില് ഏകരൂപങ്ങളും സംസ്കൃതത്തില് നിന്നു ഭിന്നങ്ങളുമാണ് .		

IV . സര്വ്വനാമങ്ങള്			
സംസ്കൃതം	ദ്രാവിഡം	സംസ്കൃതം	ദ്രാവിഡം
തദ്	അ	ത്വ , യുഷ്മദ്	നിന്
ഏതദ്	ഇ	മ , അസ്മദ്	എന്
കിമ്	എ	അസദ്	ഉ

10. ഇനി വ്യാകരണത്തിന്റെ ഏര്പ്പാടുകളെപ്പറ്റി ന◌ക്കാം.

1. ഏഴു വിഭക്തി, ഓര◌ന്നിനും മുമ്മൂന്നു വചനം. ഓര◌ വചനത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യയം എന്നു് ഇരുപത്തിയ◌ന്നായിപ്പിരിയുന്ന സംസ്കൃതത്തിലെ രൂപാവലീക◌ലാഹലമ◌ന്നും ദ്രാവിഡങ്ങള്ക്കില്ല. രൂപനിഷ്പാദനത്തിലും ആദ്യത്തെ അഞ്ചുവചനം ദൃഢം, ശേഷമെല്ലാം ശിഥിലം എന്നുള്ള പ്രക്രിയാഭേദമില്ല. ദ്രാവിഡങ്ങളിലാകട്ടെ, പ്രഥമയ്ക്കു് പ്രത്യയം ഇല്ല. ശേഷം എല്ലാ വിഭക്തികളിലും പ്രകൃതി ഒന്നുപ◌ലതന്നെ. വചനം രണ്ടേ ഉള്ളൂ; അതിനുള്ള പ്രത്യയം ഒന്നു വരേ ആകുകയാല് വിഭക്തിപ്രത്യയം വചനം ത◌റും മാറണ്ടേ. വിഭക്തിസംബന്ധം കുറിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യയം മാത്രമല്ല, ഗതികളും ഉണ്ടു്. "മിടുക്കന്മാരെക്ക◌ണ്ട്" എന്ന വിഭക്തിരൂപം അപഗ്രഥിച്ചു ന◌ക്കുക. സംസ്കൃതത്തിലാകട്ടെ "ഭ്യാം, ഭിഃ" എന്നതില് "ഭിസ്" എന്ന ഒരു പ്രത്യയം മാത്രമേ ഉള്ളു, ഇവയെല്ലാം കുറിക്കുന്നതിനു്. എന്നു മാത്രമല്ല, ആ പ്രത്യയത്തിനുതന്നെ, കര്ത്താവു്, ഹേതു, സാഹിത്യം, ദ്വാരത എന്നീ അര്ത്ഥങ്ങളും ആവാം.

2. സംസ്കൃതത്തിലല്ലാതദെ്രാവിഡങ്ങളില് വികരണഭദേം, പദഭദേം, (ആത്മനപേദപരസ്മൈ പദങ്ങള്), കര്ത്തരി, കര്മ്മണി, ഭാവേ എന്ന പ്രയ◌ഗഭദേം ഇത◌ന്നും ഇല്ല. കാലപ്രകാരങ്ങള്ക്കു് അവാന്തരഭദേങ്ങളും കുറയും. നിഷധേം, സമുച്ചയം, വികല്പം ഇതുകള് ചയെ്യുന്ന സമ്പ്രദായം അത്യന്തഭിന്നമാണു്. പററുവിനകള്ക്കും സംസ്കൃതത്തിലെ ആഖ്യാതങ്ങള്ക്കും തമ്മില് വലുതായ അന്തരമുണ്ടു്. മുററുവിനകള്ക്കു് (ആഖ്യാതങ്ങള്ക്ക്) സംസ്കൃതത്തിലില്ലാത്തതായ ലിംഗഭദേം ഒന്നു വിശേഷാല് ഉണ്ടു്.

3. വ്യപേക്ഷകസര്വ്വനാമം ദ്രാവിഡങ്ങളില് ഇല്ല. അതിന്റെ പ്രവൃത്തി പരേചെ്ചം നടത്തുന്നു. അലിംഗബഹുവചനം ദ്രാവിഡത്തിനുള്ള ഒരു വിശഷേമാണു്. അചതേനവാചികളായ നാമങ്ങള്ക്കും അതുകളെ പരാമര്ശിക്കുന്ന സര്വ്വനാമങ്ങള്ക്കും ലിംഗഭദേമില്ലാത്തതും അതുപ◌ലതെന്നെ. ഉദാഹരണം:
നപുംസകനാമങ്ങള്ക്കു ബഹുവചനം വണേ്ട; സംഖ്യാവിശഷേണം ചരേ്താല് പ്രയ◌ഗിക്കരുതന്നെുകൂടിയുണ്ട്: പത്തുരൂപാ, എട്ടു പശു.

4. ഭദേകങ്ങള്ക്കു ദ്രാവിഡത്തില് ലിംഗവചനവിഭക്തികള്ക്കു പ◌രുത്തംഇല്ല. പടു-പടീയസ്-പടിഷ്ഠ എന്ന മട്ടിലുള്ള അതിശായനരൂപവും ദ്രാവിഡഭാഷകളില് ഇല്ല.

5. ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ സ്ഥിതി "സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യ'യിലും സംസ്കൃതത്തിന്റെ "വകൈൃതകക്ഷ്യ'യിലും ആകുന്നു.

6. സംസ്കൃതത്തിലെ മഹാപ്രാണങ്ങളും ഊഷ്മാക്കളും ദ്രാവിഡത്തിലില്ല. ദ്രാവിഡത്തിലെ ഴ, റ, സംസ്കൃതത്തിലും ഇല്ല.

11. ഉദാത്താദിസ്വരഭദേം ദ്രാവിഡത്തില് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

മലയാളം തമിഴിന്റെ ഒരു ഉപഭാഷയാണന്നെു് ആദ്യംതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ല◌. അതു് പ്രധാനഭാഷയായ തമിഴില്നിന്നും ഭദേപ്പട്ടെു് ഒരു പ്രത്യേകഭാഷ എന്ന നിലയില് വന്നുചരേ്ന്നതു് എത്രകാലംക◌ണ്ടാണു് എന്നും അതിലക്േകുള്ള കാരണങ്ങള് എന്തല്ലൊമായിരുന്നു എന്നും ആണു് ഇനി ആല◌ചിപ്പാനുള്ളതു്. എല്ലാ ഭാഷകള്ക്കും രുചിഭദേംനിമിത്തം ദശേ്യ ഭദേങ്ങള് വരാറുണ്ട്; മലയാളത്തിനുതന്നെ ഇപ്പ◌ള് മദ്ധ്യമലയാളത്തിനുപുറമെ തകെ്കന്ഭാഷ, വടക്കന്ഭാഷ എന്ന വകഭദേം നാം കല്പിക്കാറുണ്ടല്ല◌. അതുപ◌ലെ തമിഴിനു്.

ദശേവും കരേളപ

ഭാഷയു

തെന് പാണ്ടി →
കുട്ടം കുടം
കര്ക്കാ
വേണ്പൂഴി
പന്റിയരുവാവതന്
വടക്കു നന്റായ
ചീതം മലാടു
പുനനാടു
ചെന്തമിഴ്ചേര്
ഏതമില്
പന്നിരുനാട്ടെണ്.

”

എന്ന വചനപ്രകാരം പന്ത്രണ്ടു നാടുകളിലായിട്ടു് ദശേ്യഭദേങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്പ◌ഴത്തെ മധുരജില്ലയില് നടപ്പായിരുന്ന ഭാഷയ്ക്കു് "ചന്െതമിഴ് എന്നും മലേ്പറഞ്ഞ പന്ത്രണ്ടുദശേങ്ങളില് നടപ്പായിരുന്ന ഭാഷയ്ക്കു് ക◌ടുന്തമിഴു് എന്നും ആണു്

തമിഴുഗ്രന്ഥകാരന്മാര് പരേ കൊടുത്തിരുന്നതു്. പന്ത്രണ്ടുദരേശങ്ങള് എടുത്തു പറഞ്ഞതില് കുട്ടം, കുടം, കര്ക്കാ, വേ, പൂഴി ഈ അഞ്ചും ഇന്നത്തെ കരേളഖണ്ഡത്തില് ഉള്പ്പെടേവയാണു്. ഈ അഞ്ചു നാടുകളിലെ കൊടുന്തമിഴു് മലയാളമായി പരിണമിക്കുവാനുള്ള കാരണമെന്തു്?

(1) മലയാളദരേശത്തിന്റെ കിടപ്പു് കിഴക്കേ അതിര്ത്തിമുഴുവന് വ്യാപിക്കുന്ന പര്വ്വതപംക്തികൊണ്ടു മറ്റു തമിഴുനാടുകളില്നിന്നും വരേപ്പെട്ടു് ഒറ്റതിരിഞ്ഞായിപ്പോയതു്: ആദികാലത്തു് തെക്കേ ഇന്ഡ്യയുടെ തെക്കേ അറ്റം ചരേം, ചോളം, പാണ്ഡ്യം എന്നു മൂന്നു രാജ്യങ്ങളായി വിഭജിച്ചിരുന്നു. അതില് പശ്ചിമഘട്ടങ്ങളുടെ പടിഞ്ഞാറുവശവും കൊങ്ങുദരേശവും ഉള്പ്പെട്ടിരുന്നു. മൂന്നു സ്വതന്ത്രരാജ്യങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും അന്യോന്യം കലഹങ്ങളും ഒന്നിനു മറ്റു രണ്ടു രാജ്യങ്ങളുടെ മേല്ക്കോയ്മ ഉണ്ടെന്നുള്ള അഭിമാനവും, അതുമൂലം പലയുദ്ധങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധങ്ങളിലെ ജയം അനുസരിച്ചു് മേല്ക്കോയ്മയും മാറി മാറി വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മൂവരശര്ക്കു പുറമേ പല്ലവര്, ചാലൂക്യര്, രാഷ്ട്രകൂടര് മുതലായ വദെശേികരുടെ ആക്രമങ്ങളും അക്രമങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ രാജ്യപരിവര്ത്തനകോലാഹലങ്ങളില് എല്ലാ തമിഴ്നാടുകള്ക്കും ഒഴിക്കുവാന് പാടില്ലാത്തവിധത്തില് പരസ്പരസംസര്ഗ്ഗം വണേ്ടിവന്നു. അന്നത്തെ രാജ്യഭരണ സമ്പ്രദായവും പ്രസ്താവയോഗ്യമാണു്. രാജധാനിയും അതിനു ചുറ്റുമുള്ള ദരേശവും മാത്രമേ നരേേ രാജാവിന്റെ കീഴില് വര്ത്തിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ശഷേം ഭാഗമെല്ലാം നാടുവാഴികളായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണു് ഭരിച്ചുവന്നതു്. ഓരോ രാജ്യവും നാടുകളായി വിഭജിച്ചു് ഓരോ നാട്ടിനും ഭരിക്കുന്നതിനു് അധികാരികളായി പ്രഭുക്കന്മാരെ നിയമിച്ചിരുന്നു. നാടുവാഴികളായ പ്രഭുക്കന്മാര് പ്രായണേ തങ്ങളുടെ അധികാരം കുലപരമ്പരയായി വഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനാല് അവരില് ചിലര് പ്രബലന്മാരായിത്തീര്ന്നു് പരേിനുമാത്രം രാജാവിനു കീഴടങ്ങിക്കൊണ്ടു കാര്യത്തില് സ്വതന്ത്രന്മാരായിത്തീരുകയും ചയെ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇക്കൂട്ടത്തില് കുട്ടനാടിന്റെ അധിപതിയായിരുന്ന ചെംകുട്ടവന് എന്ന പ്രഭുവിനെപ്പറ്റി പഴയ തമിഴുഗ്രന്ഥങ്ങളില് പല കഥകളും കാണുന്നുണ്ടു്. എന്നുവണേ്ട "പതിററിപ്പത്തു് എന്ന തമിഴുകാവ്യം ചരേരാജാക്കന്മാരുടെയും മലയാളനാടുകള് ഭരിച്ചിരുന്ന നാടുവാഴികളുടെയും പരാക്രമങ്ങളെ വര്ണ്ണിച്ചു് മലയാളനാട്ടില് ഉണ്ടായിരുന്ന കവികള് നിര്മ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പതിററിപ്പത്തിന്റെ ആദ്യത്തെയും ഒടുവിലത്തെയും പാട്ടൊഴിച്ചു ശഷേം പാട്ടുകള് ഇപ്പോഴും നടപ്പുണ്ടു്. ഇതില് ഏഴാമത്തെ പാട്ടു് "ചെല്വക്കടുങ്കോ വാഴിയാതന് എന്ന ചരേരാജാവിനെ സംബോധനം ചയെ്തു് "കപിലര് എന്ന ബ്രാഹ്മണകവി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണു്. ഇക്കവി പാണ്ടിയില് തിരുവടവൂര് എന്ന ദരേശത്തു ജനിച്ചു്, മലയാളത്തില്വന്നു താമസിച്ച ആളും "പൊയ്യു പറയാത്തവന് എന്നര്ത്ഥമായ "പൊയ്യാനാവിര്ക്കപിലര് എന്ന വിരുതുപരേ് ലഭിച്ച മഹാനും ആകുന്നു. ഇദ്ദഹേത്തിന്റെ കവിതകളിലെല്ലാം മലനാട്ടിലെ പ്രഭുക്കന്മാരാണു നായകന്മാര്. "ഐങ്കുറുനൂറു', ചിലപ്പതികാരം' മുതലായി വറേയെും കരേളീയകൃതികളായ തമിഴുകവിതകള് ഉണ്ടു്. അടുത്തകാലത്തു്

[illegible]

[illegible]

[illegible] (ഒല്ലാര്), " [illegible]

[illegible]

[illegible] കാവ്യങ്ങളില്

ഒന്നായിട്ടാണു് തമിഴര് ഇന്നും പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. മറ്റു തമിഴുനാടുകള്ക്കൊപ്പം മലനാട്ടിലും മൂവരശരില് ഒരാള് ഭരിക്കുക എന്ന ഏര്പ്പാടു് പരെുമാക്കന്മാരുടെ കാലത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചു. കരേളോല്പത്തി എന്ന പുരാണഗ്രന്ഥത്തെ വിശ്വസിക്കുന്നപക്ഷം പരെുമാക്കന്മാര് തന്നെ രാജപ്രതിനിധികള് എന്നല്ലാതെ സാക്ഷാല് രാജാക്കന്മാരായിരുന്നില്ല. ചരിത്രപ്രകാരം നോക്കുന്നതായാലും പരെുമാക്കന്മാര് മൂവരശരില് ഒരാളുടെ വസെ്രായിമാരായിരുന്നിരിക്കുവാന്

ഇടയുണ്ട്. രാഷ്ട്രകൂടര്, ചാലൂക്യര് മുതലായ വിജിഗീഷുക്കളുടെ ആക്രമണങ്ങളാല് പാണ്ഡ്യചളേചരേന്മാരുടെ ശക്തി കുറഞ്ഞതിനു പുറമേ ചില വംശങ്ങള് ക്ഷയിക്കുകയും ഒന്നു മറ്റൊന്നില് ലയിക്കുകയും എല്ലാം ഉണ്ടായി. ക്രി. അ. 1293നു് അടുത്തു പരലോകംപ്രാപിച്ച സുന്ദരപാണ്ഡ്യരാജാധിരാജനോടുകൂടി മൂവരശരുടെ ശക്തി അസ്തമിച്ചു. 1310-ാം വര്ഷത്തില് മലിക്കു് കഫൂര് എന്ന മഹമ്മദീയവിജിഗീഷു തകെ്കേ ഇന്ഡ്യയില് കടന്നു് രാജ്യമാസകലം കൊള്ളചയെ്തു് സര്വ്വസ്വവും കുത്തിക്കവര്ന്നുകൊണ്ടുപോകുകയും ചയെ്തു. ഈ അനാഥസ്ഥിതിയില് കൊല്ലത്തു് ദശേിംഗനാടിന്റെ അധിപതിയായിരുന്ന രവിവര്മ്മകുലശഖേരരാജാവു് പാണ്ഡ്യചളേദശേങ്ങളെ വടെ്ടിപ്പിടിച്ചു് കാഞ്ചീപുരരാജധാനിയില് രാജാധിരാജനായി സ്വല്പകാലം വാഴുകയുണ്ടായി. എന്നാല് കരേളീയരുടെ ദുര്ഭാഗ്യത്താല് അദ്ദഹേത്തിലും രാജലക്ഷ്മി സ്ഥിരയായി വസിച്ചില്ല. ഇതിനുമലേ് വിജയനഗരത്തിലെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാര്ക്കും ആര്ക്കാട്ടിലെ നഭാക്കന്മാര്ക്കും മറ്റും ശക്തിയും ഊര്ജ്ജവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടങ്കെിലും ഈസ്റ്റിന്ഡ്യാക്കമ്പനിക്കാര് ടിപ്പുവിനെ ജയിച്ചു് മലബാറില് പ്രവശേിച്ചതു വരെ ഉള്ള ദീര്ഘമായ കാലത്തങ്ങും [illegible] പാണ്ടിയും ഒരേ [illegible] ഉള്ള ശാസനയില് ഉള്ളില്പെട്ടിരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടില്ല. [illegible] സ്വരാജ്യം മുഴുവനും തന്റെ മക്കള്ക്കും മരുമക്കള്ക്കും പകുത്തുകൊടുത്തു എന്നാണല്ലോ നമ്മുടെ പഴമ. അന്നുമുതല് മലയാളത്തുകാര്ക്കു പാണ്ടിക്കാരുമായുള്ള നിത്യസംസര്ഗ്ഗം അവസാനിച്ചു. രാജ്യകാര്യം സംബന്ധിച്ചു് ഒരുത്തര്ക്കും അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും കടന്നിട്ടാവശ്യമില്ല. ആവശ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം കാലം മാര്ഗ്ഗനിരോധകമായി ഗണിക്കപ്പടെ്ടിട്ടില്ലായിരുന്ന മലയാചലപംക്തി ഇക്കാലംമുതല് തങ്ങള്ക്കു് ഒരു വലിയ പ്രതിബന്ധമായിട്ടും തീര്ന്നു. തീര്ത്ഥാടനംചയെ്യുന്ന ഭക്തന്മാരും ദശേസഞ്ചാരത്തിനിറങ്ങുന്ന ഉത്സാഹികളും അല്ലാതെ സാധാരണക്കാര് മലയിടുക്കുകളിലുള്ള ദുര്ഘടവഴികളില്ക്കൂടി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും സഞ്ചരിക്കുക എന്നുള്ളതു വളരെ അപൂര്വ്വമായിത്തുടങ്ങി. രണ്ടു സംഘക്കാര്ക്കും തങ്ങളിലുള്ള പരെുമാറ്റം ചുരുങ്ങിയപ്പോള് അവരവരുടെ ഭാഷകള്ക്കും ദശേ്യഭദേങ്ങള് വര്ദ്ധിച്ചുവന്നു. ചിലപ്പതികാരത്തിലും മറ്റും ഉണ്ടായിരുന്ന [illegible] ഗ്രന്ഥങ്ങളില് [illegible] മലയാളത്തില കണ്ടുവരുന്നു [illegible]

(2) മറുനാട്ടുകാര്ക്കില്ലാത്ത പല വിശേഷവിധികളും മലയാളത്തുകാര്ക്കുണ്ടാകയാല് അവര്ക്കു ഒരു പ്രത്യേകസംഘമായിതിരിയുന്നതിനുണ്ടായ സൗകര്യം:

മരുമക്കത്തായം, മുന്കുടുമ, മുണ്ടുടുപ്പു് മുതലായതലെ്ലാം മലയാളത്തിലെ വിലക്ഷണാചാരങ്ങളാകുന്നു. ഇതൊന്നും ഈ നാട്ടില് പുത്തനായിട്ടുണ്ടായതല്ല. "പതിറ്റിപ്പത്തി'ല് പ്രസംസിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരും രാജാക്കന്മാരും മരുമക്കത്തായം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നവരാണന്നെു് ആ ഗ്രന്ഥത്തില്ത്തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നിത്യസഹവാസം ഉണ്ടായിരുന്നകാലത്തു് ഈവക വലൈക്ഷണ്യങ്ങളൊന്നും ഒരു വിശഷേവിധിയായി പാണ്ടിക്കാര് ഗണിച്ചിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഇതുകളില് അവര്ക്കു തൃപ്തി പോരായിരുന്നു എന്നു തളെിയുന്നുണ്ടു്. "മലയാളനാടു വാഴുന്നതിനു് രാജാക്കന്മാരില്ലാതെ വന്നിട്ടു് നമ്പൂരിമാര് അപ്പോഴപ്പോള് പരദശേത്തുചന്നെു് പരെുമാക്കന്മാരെ അവരോധിച്ചുകൊണ്ടുവന്നിരുന്നു' എന്നു് കരേളോല്പത്തിക്കാരന് ഘോഷിക്കുന്ന എതൈിഹ്യത്തിനു് നിദാനം ഈ നീരസം ആയിരിക്കണമന്നെു് ഊഹിപ്പാന് വഴിയുണ്ടു്. പരശുരാമനെ പഴിപറഞ്ഞു് നമ്പൂരിമാര് ക്ഷത്രിയരാജാക്കന്മാരെ സ്വജാതിയില് വിവാഹംചയെ്തു മക്കത്തായം അനുഷ്ഠിപ്പാന് അനുവദിക്കാതിരുന്നതു് തങ്ങളുടെ ശക്തിക്കു കുറവുവന്നകേ്കുമോ എന്നു ശങ്കിച്ചിട്ടായിരിക്കാം. "പാണ്ഡ്യചോളരാജ്യങ്ങള്കൂടി ജയിച്ചു് വഗേവതീ (വകൈ) തീരത്തുവച്ചു രാജ്യാഭിഷകേംചയെ്ത ദശേിംഗനാട്ടിലെ രവിവര്മ്മ കുലശഖേരന് ഒരു പാണ്ഡ്യരാജകുമാരിയെ വിവാഹം ചയെ്തതിനുശഷേം അവരുടെ സന്താനങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരുന്നു എന്നറിവാന് മാര്ഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. ഏതായാലും "മരുമക്കത്തായം മുതലായ അനാചാരങ്ങള് മലയാളരാജ്യത്തെ ഒറ്റതിരിക്കുന്നതിനും അതുവഴിയായി മലയാളഭാഷയെ തമിഴില്നിന്നു് അകറ്റുന്നതിനും സഹായിച്ചു' എന്നു നിശ്ചയമാണു്.

(3) നമ്പൂരിമാരുടെ പ്രാബല്യവും ആര്യദ്രാവിഡസംസ്കാരവും:

ക്രിസ്തുവര്ഷാരംഭത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ബ്രാഹ്മണരും, ബൗദ്ധരും, ജൈനരും ആയ ആര്യന്മാര് തക്കെ ഇന്ഡ്യയിലേക്കു കടന്നിട്ടുണ്ട്; എന്നാല് അവര് ഒററയൊററ കുടുംബങ്ങളായിട്ടല്ലാതെ വലിയ സംഘങ്ങളായിട്ടു വന്നിട്ടില്ല. ആര്യബ്രാഹ്മണര് ഗ്രാമമടച്ചു് കരേളത്തിലേക്കു കുടിയേറിപ്പാര്ക്കുവാന് ആരംഭിച്ചതും ക്രിസ്ത്വബ്ദം ആറാംശതകംമുതലാണു്. അക്കാലത്തു് കദംബരാജവംശത്തിന്റെ പ്രവര്ത്തകനായ മയൂരവര്മ്മരാജാവു് ഗോകര്ണ്ണത്തുനിന്നും കരേളത്തിലേക്കു് ആര്യബ്രാഹ്മണരെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി കുടിപാര്പ്പിച്ചതായിട്ടു് ലക്ഷ്യങ്ങള് ഉണ്ടു്. അതിനുശേഷം പാണ്ഡ്യന്, ചോളന് മുതലായ മററു രാജാക്കന്മാരും അവരില്നിന്നും അധികാരം ലഭിച്ച മററു പരെുമാക്കന്മാരും പല പ്രാവശ്യമായി കരേളത്തില് ബ്രാഹ്മണപ്രതിഷ്ഠ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അടുത്തകാലത്തു് ബ്രാഹ്മണരെ ഗ്രാമംകൊടുത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു് പുണ്യം സമ്പാദിച്ച കരേളരാജാവു് ചിറയ്ക്കലെ കോലത്തിരിയാണു്. അദ്ദേഹം രണ്ടുതവണയായി "സാഗരം' (273) എന്നും "സമുദ്രം' (257) എന്നും സംഖ്യയുള്ള ബ്രാഹ്മണഗ്രഹങ്ങള് സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വഴിയേ വന്നുകയറിയ മതാന്തരസ്ഥരായ ജൂതന്മാര്ക്കും ക്രിസ്ത്യാനികള്ക്കുംകൂടി പലവിധം പദവികളും അവകാശങ്ങളും അധികാരങ്ങളും കൊടുക്കത്തക്ക ഔദാര്യമുള്ള നാട്ടുകാര് തങ്ങള് ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയവരും സ്വമതസ്ഥരുമായ നമ്പൂരിമാര്ക്കു് സല്ക്കാരപുരസ്സരം സകലാധികാരങ്ങളും ഉദകപൂര്വ്വം ദാനംചെയ്യുവാന് മടിക്കുമന്നെു സന്ദേഹിക്കുവാന് പോലും ഇടയില്ല. അതിനാല് നമ്പൂരിമാര്ക്കു് സ്വഗ്രാമങ്ങളില് സര്വ്വവിധാധികാരങ്ങളും ലഭിച്ചിരിക്കണം. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 629 നും 645 നും മദ്ധ്യേ ഇന്ഡ്യ സന്ദര്ശിച്ച ഹിയ്യൂങ്സാങ്ങു് എന്ന ചീനദേശ്യനായ തീര്ത്ഥയാത്രക്കാരന് തക്കെ ഇന്ഡ്യയില് പറയത്തക്കതായ ആര്യജനനിവശേങ്ങള് കണ്ടതായി എഴുതിയിട്ടില്ല. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 774 ല് വീരരാഘവചക്രവര്ത്തി കൊടുങ്ങല്ലൂരവച്ചു് ഇരവികോര്ത്താന് എന്ന കച്ചവടക്കാരനു് മണിഗ്രാമാധിപത്യം കൊടുത്ത ചമ്പെുപട്ടയത്തില് പന്നിയൂര്, ചൊവ്വര എന്ന ബ്രാഹ്മണഗ്രാമക്കാരെ വണോടിന്റയെും കുട്ടനാടിന്റയെും ഉടയവരോടൊപ്പമായ നിലയില് സാക്ഷിവച്ചുകാണുന്നതിനാല് 774-ാമാണ്ടിനിടയ്ക്കു് നമ്പൂരിമാര്ക്കു് കരേളത്തില് പറയത്തക്ക ചില അധികാരങ്ങള് സിദ്ധിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നും തളിയുന്നു. മയൂരവര്മ്മ രാജാവു് ആറാംശതവര്ഷാരംഭത്തില് ബ്രഹ്മപ്രതിഷ്ഠചെയ്തിട്ടുള്ള സംഗതി മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതല്ലൊം കൂട്ടിച്ചരേ്ത്തുനോക്കുമ്പോള്, 600 മുതല് 774 വരയെുള്ള ഒന്നമേുക്കാല് ശതാബ്ദത്തിനകത്തായിരിക്കാം നമ്പൂരിമാര് കരേളത്തില് പ്രതിഷ്ഠ ഉറപ്പിച്ചതു് എന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. കൊല്ലവര്ഷാരംഭവത്സരമായ 825-ാം വര്ഷത്തിനോടടുത്താണു് നാം പ്രസ്താവിക്കുന്ന കാലഘട്ടം. എകദശേം ഇതിനടുത്താണു് [illegible] ചരുമാക്കന്മാരുടെ വാഴ്ച അവസാനിച്ചതും [illegible] ശങ്കരാചാര്യസ്വാമികള് അവതരിച്ചു ദിഗ്വിജയം ചെയ്തു അദ്വൈതസിദ്ധാന്തം സ്ഥാപിച്ചതും. ഈ രണ്ടു സംഗതികളില് ഒന്നിന്റെ സമകാലമായിട്ടാണു് കൊല്ലവര്ഷം എന്നൊരു [illegible] ആരംഭിച്ചതു് എന്നുംകൂടി [illegible] അഭിപ്രായമുണ്ടു്. [illegible] തങ്ങള് ഇന്ഡ്യയില് [illegible] [illegible] ആരംഭിച്ചതു് ഈ ഘട്ടത്തിനു സമീപിച്ചാണു്. [illegible] വിധിച്ചു. നാട്ടിലെ രക്ഷാധികാരികളായ "അറുനൂററ്", "പതിനായിരത്താര്' എന്നും മററും പറയുന്ന നായര്യോഗക്കാരാകട്ടെ പ്രസ്തുത സംഗതിയില് ഒട്ടും പ്രതിബന്ധം ആചരിച്ചില്ല. നാട്ടുമാമൂലുകള് നാട്ടില് കുടി പാര്ക്കുന്നവരല്ലൊംതന്നെ ആചരിക്കണമന്നൊയിരുന്നു അവരുടെ സ്വദശോഭിമാനഭ്രമം. ഇതിനുപുറമേ "അതിജാജ്വല്യമാനം' എന്നു പണ്ടതേന്നെ കീര്ത്തികടേ്ടിരിക്കാവുന്ന ആര്യപരിഷ്കാരത്തിന്റെ ആചാര്യന്മാരും അനുഷ്ഠാതാക്കളും ഈ നമ്പൂരിമാര് ആയിരുന്നല്ലോ. ആര്യനാഗരികങ്ങളുടെ നാനാമാര്ഗ്ഗങ്ങളല്ലൊം തങ്ങളുടെ കവൈശമായിരുന്നു എന്നതു് ഇവര്ക്കും ഒരു വലിയ മച്ചെമായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തില് നവാഭ്യാഗതന്മാരായ ആര്യന്മാരുടെയും പ്രാചീനനിവാസികളായ ദ്രാവിഡരുടെയും വര്ഗ്ഗങ്ങള്ക്കു്

കൂടിക്കലരുന്നതിനു വേണ്ടിയിരുന്ന ഉപകരണങ്ങളെല്ലാം യോജിച്ചുവന്നു. രണ്ടുംകൂടിച്ചേര്ന്നു ഒരു കഷായമായി. യോഗം നന്നായി ചേര്ന്നതിനാല് കഷായത്തിനു വീര്യം സ്വയമേ കൂടുതലായിരുന്നു. പോരെങ്കില് നസ്രാണി ക്രിസ്ത്യാനികള് അതിനു ഒരു മേമ്പൊടിയും ചേര്ത്തു. അതു സേവിക്കയാല് കേരളലക്ഷ്മിക്കു ശരീരപുഷ്ടിയും ബുദ്ധിവികാസവും ഓജസ്സും വര്ദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. പാണ്ഡ്യചോളദേശങ്ങളിലേക്കാള് കേരളത്തില് ആര്യദ്രാവിഡവ്യതികരത്തിനു യോഗബലം കൂടുതലായിരുന്നു. വിവാഹംമൂലമുള്ള ആര്യരക്തസംബന്ധം മറ്റു ദേശങ്ങളില് ഇത്രത്തോളം ദ്രാവിഡര്ക്കു സിദ്ധിക്കുവാന് സൗകര്യം ലഭിച്ചില്ല. അതിനാല് കേരളീയരുടെ ആര്യപരിഷ്കാരത്തിനു അതനുസരിച്ചു ഒരു മാറ്റുകൂടുമെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ടു. "നമ്പൂരിമാര് നാട്ടുകാരോടു യോജിപ്പാന്വേണ്ടി വര്ണ്ണാശ്രമധര്മ്മങ്ങള്ക്കു ലോപം വരുത്തി' എന്നൊരപവാദത്തിനും ഇടയാക്കിയില്ല. പരമാര്ത്ഥം നിഷ്പക്ഷപാതമായി ആലോചിക്കുന്നതായാല് സ്മൃതിയില് വികല്പം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തു മറ്റു നാട്ടുകാര് ആദരിക്കാത്ത കോടികളെ ഇവര് സ്വീകരിച്ചു എന്നേ ഉള്ളു. "ജ്യേഷ്ഠഭ്രാതാവിനുമാത്രം വൈദികഗാര്ഹസ്ഥ്യം; ശേഷം പേര്ക്കു സ്നാതകവൃത്തി മതി' എന്നു ഒരു സൗകര്യം അവര് നടപ്പാക്കി എങ്കില് അതിനുപകരം ബ്രഹ്മചര്യവ്രതത്തിലും ഗൃഹസ്ഥാചാരങ്ങളിലും തീവ്രനിര്ബന്ധങ്ങളും ചെയ്തുവെച്ചു. രജസ്വലാവിവാഹം നിഷേധിക്കായ്കയാല് കന്യകമാര് വയസ്സു ചെന്നിരിക്കാറുണ്ടെങ്കില് വിധവകള്ക്കു ശിരോമുണ്ഡനാദികള് വേണ്ടെന്നു കല്പിച്ചിട്ടുമുണ്ടു. ഈവക ആചാരപരിവര്ത്തനങ്ങള് കലഹലയൊന്നുംകൂടാതെ രമ്യമായി നടന്നതില് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്നു. ഒഴുകിവരുന്ന നദി കായലില് ചെന്നുചേരുമ്പോലെ വന്നുകയറിയവരായ ആര്യര് ഇരിപ്പുകാരായ ദ്രാവിഡരില് ലയിച്ചതേ ഉള്ളു. ഭിന്നവര്ഗ്ഗക്കാരായ ജനങ്ങള് കൂടിക്കലര്ന്നതുപോലെ അവരുടെ ഭാഷകളും യഥായോഗ്യം യോജിച്ചു. "ദ്രവിഡഹിമഗിരിഗളിത' യായ കൊടുന്തമിഴ്ഭാഷ ഈ വിധത്തില് "സംസ്കൃതവാണീകളിന്ദജാമിളിത' യായിട്ടു മലയാളമായി ചമഞ്ഞു. കാളിന്ദീസംഗമം ഗംഗയ്ക്കു പുഷ്ടികരവും മാഹാത്മ്യഹേതുകവും ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്ന പക്ഷം മലയാളത്തിനു കൊടുന്തമിഴായിരുന്ന അവസ്ഥയെക്കാള് ഉല്ക്കര്ഷവും കല്പിക്കാവുന്നതാണു.

12. ഇനി, കൊടുന്തമിഴായിരുന്ന ഭാഷ ഏതുവിധം മലയാളമായിച്ചമഞ്ഞു എന്നാണു ആലോചിപ്പാനുള്ളതു. ദേശ്യഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടുമാത്രം ഭാഷാഭേദം കല്പിക്കുന്നതിനു ന്യായം ഇല്ല. അതെതന്നെയുമല്ല, ദേശ്യഭേദങ്ങള് "പതിററിപ്പത്ത്' മുതലായ കൃതികളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നും, എങ്കിലും അതുകള് ഇന്നും തമിഴുഗ്രന്ഥങ്ങളായിത്തന്നെ ഗണിക്കപ്പെടുന്നു എന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. അതിനാല് ഇന്ന ഇന്ന ഇനങ്ങളില് മലയാളം തമിഴില്നിന്നു വ്യത്യാസപ്പെടും എന്നു തരംതിരിക്കത്തക്കവിധം ചില പൊതുനിയമങ്ങള് ഉണ്ടെന്നു കാണിച്ചാല് മാത്രമേ മലയാളത്തിനു ഒരു സ്വതന്ത്രഭാഷയെന്നുള്ള നില സിദ്ധിക്കുകയുള്ളു. അങ്ങനെ വല്ല നിയമവും ഉണ്ടോ എന്നു പരിശോധിക്കാം. താഴെ വിവരിക്കുന്ന നയങ്ങള് അനുസരിച്ചു മലയാളം തമിഴില്നിന്നു വേര്തിരിയുന്നു.

(1) അനുനാസികാതിപ്രസരം (2) തവര്ഗ്ഗോപമര്ദ്ദം അല്ലെങ്കില് താലവ്യാദേശം (3) സ്വരസംവരണം (4) പുരുഷഭേദനിരാസം (5) ഖിലോപസംഗ്രഹം (6) അംഗഭംഗം.

1. അനുനാസികാതിപ്രസരം:

അനുനാസികവര്ണ്ണം തനിക്കു അടുത്തു പിന്നാലേ വരുന്ന വര്ണ്ണം ഖരമാണെങ്കില് അതിനെക്കൂടി കടന്നുകയറി ആക്രമിച്ചു അനുനാസികമാക്കിത്തീര്ക്കും; അനുനാസികം മുമ്പും ഖരം പിമ്പും ആയി കൂട്ടക്ഷരം വന്നാല് അനുനാസികം ഇരട്ടിച്ചഫലംചെയ്യും; ഖരത്തിന്റെ ഉച്ചാരണം വേര്തിരിച്ചു കേള്ക്കാതെ ആകും. അതിനാല്,

```
ങ്ക= ങ്ങ; ഞ്ച= ഞ്ഞ; ന്ത= ന്ന; മ്പ= മ്മ; ന്റ= ന്ന.
```

ഉദാഹരണം:

നിങ്കള് = നിങ്ങള്

വന്താന് = വന്നാന്

നഞ്ചു് = നഞ്ഞു്

തിരുമ്പുക = തിരുമ്മുക

തിന്താന് = തിന്നാന് പഞ്ചി

= പഞ്ഞി

ചിമ്പുക = ചിമ്മുക

ചനെ്റാന് = ചനെ്നാന്

മാങ്കായു് = മാങ്ങാ

ഒന്റു = ഒന്ന്

പഞ്ചം = പഞ്ഞം കന്റു =

കന്നു. ഷണ്ണം ഒരു പ്രത്യയത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരമായി വരുന്നിടത്തലെ്ലാം ഈ നിയമം സാര്വ്വത്രികമായിക്കാണും. അങ്ങനയെുള്ള പ്രത്യയങ്ങള് രണ്ടണെ്ണം ഉണ്ട്- "തു' എന്ന ഭൂതകാലചിഹ്നം, "കള്' എന്ന ബഹുവചനം; മറ്റുള്ളിടത്തു് ഈ നിയമം ചിലപ്പോള് പ്രവര്ത്തിക്കുമനെ്നേ ഉള്ളൂ. അനുനാസികത്തിനു് അടുത്തുവരുന്ന വര്ണ്ണത്തകെ്കൂടി തന്നില് ലയിപ്പിച്ചു് സാരൂപ്യം കൊടുക്കത്തക്ക ഒരു പ്രഭാവശക്തി മലയാളത്തില് കടന്നുകൂടുകയാല് അതു് മലയാളികളുടെ സംസ്കൃതോച്ചാരണത്തയെും ബാധിക്കാറുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തിലാകുമ്പോള്

മങ്ഗലം– മങ്ങലം;

അഞ്ജനം –– അഞ്ഞനം;

മണ്ഡപം –– മണ്ണപം;

ചന്ദനം –– ചന്നനം;

അമ്ബാ –– അമ്മ.

എന്നാല് തദ്ഭവങ്ങളിലലല്ലാതെ തത്സമങ്ങളില് അനുനാസികാതിപ്രസരം എഴുതുമ്പോള് ചയെ്യാറില്ല.

2. തവര്ഗ്ഗോപമര്ദ്ദം അല്ലങെ്കില് താലവ്യാദശേം:

തവര്ഗ്ഗം എന്നു പറഞ്ഞാല് തമിഴക്ഷരമാലപ്രകാരം "ത', "ന' എന്നു് രണ്ടു വര്ണ്ണങ്ങളേ ഉള്ളല്ലോ. ഇവയെ യഥായോഗം കൂട്ടിച്ചരേ്താല് "ത്ത', "ന്ന', "ന്ത' എന്നു മൂന്നു കൂട്ടക്ഷരം കൂടിയുണ്ടാകും. ഇതുകള്ക്കു മുന്വരുന്ന സ്വരം "അ', "ഇ', "എ', "എ' എന്ന താലവ്യങ്ങളില് ഏതങെ്കിലുമായാല് അതിന്റെ താലവ്യധര്മ്മം ഈ ദന്ത്യങ്ങളില്ക്കൂടി വ്യാപിച്ചു് അതുകളകെ്കൂടി താലവ്യങ്ങളാക്കും. ദന്ത്യത്തിനു് താലവ്യാദശേം ചയെ്യുകയാലാണു് ഈ നയത്തിനു് "താലവ്യാദശേം' എന്നുകൂടി പരേിട്ടതു്. ആദശേം ചയെ്യുന്നതു് പൊരുത്തം നോക്കി വണേം.

ത –– ച്ച ന –– ഞ

ത്ത –– ച്ച ന്ന –– ഞ്ഞ

ന്ത–ഞ്ച

ഈ നയവും പ്രത്യയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമേ സാര്വ്വത്രികമായി കാണുകയുള്ളു. അതിനാല് "ത്തു', "ന്തു' എന്നവസാനിക്കുന്ന ഭൂതകാലരൂപങ്ങളാണു് ഇവിടെ മുഖ്യോദാഹരണങ്ങള്. "ന്ത' എന്നതു് "ഞ്ച' എന്നു മാറുമ്പോള് മുന്ചൊന്ന അനുനാസികാതിപ്രസരംകൂടി വന്നു് അവസാനത്തില് "ഞ്ഞ' എന്നു കലാശിക്കും എന്നോര്ക്കുക:

അല –– അലന്തൊന്= അലഞ്ചാന്= അലഞ്ഞാന്

അറി –– അറിന്താന്= അറിഞ്ചാന്= അറിഞ്ഞാന്

പിടി –– പിടിത്താന്= പിടിച്ചാന്

വെ –– വത്തൊന്= വച്ചൊന്

(വചെ്ചാന്, വച്ചാന്)

വാ -- വായ്ത്തു= വായ്ച്ചു

ചീ -- ചീന്തു= ചീഞ്ചു= ചീഞ്ഞു

തേ -- തനേ്തു= തഞേ്ചു= തഞേ്ഞു

എനെ്തു് = അഞ്ചു്

നരെുക്കം = ഞരെുക്കം

നാന് = ഞാന്

നണ്ടു = ഞണ്ട്

നരമ്പു = ഞരമ്പു്

3. സ്വരസംവരണം:

സ്വരങ്ങളെ വണേ്ടിടത്ത□ളം വിട്ടു് തുറന്നു് വളിെവായിട്ടു് ഉച്ചരിക്കാതെ അടച്ച□തുക്കിപ്പിടിച്ചു് ഉച്ചരിക്കുകയാകുന്നു ഇതിന്റെ സ്വഭാവം.

a) ഉകാര□ച്ചാരണത്തിലാണു് ഇതു പ്രധാനമായി കാണുന്നതു്. സംവരണം ചയ്തെ (മൂടിപ്പിടിച്ച്) ഉച്ചരിക്കുന്നതുക□ണ്ടു് അതിനു "സംവൃത□കാരം' എന്നു പരേ് ക□ടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇതു തമിഴിലും ഇല്ലാത്തതല്ല. എന്നാല് തമിഴില് ഇതു് ഒരു ഉച്ചാരണവലെക്ഷണ്യം എന്നു മാത്രമല്ലാതെ വ്യാകരണ പ്രക്രിയയയെ□ അര്ത്ഥത്തയെ□ സ്പര്ശിക്കുന്നില്ല. മലയാളത്തിലാകട്ടെ മുന്വിനയച്ചത്തിനും മുറ്റുവിനയ്ക്കും ഉള്ള ഭദേം കുറിക്കുന്നതു പലടേത്തും ഉകാരത്തിന്റെ ധ്വനിഭദേംക□ണ്ടാണു്. ശരിയായ വിവൃത□കാരമായാല് "മുറ്റുവിന' എന്നു പറയുന്ന ആഖ്യാതരൂപം; സംവൃത□കാരമായാല് "മുന്വിനയചെ്ചം' എന്നു പറയുന്ന പൂര്വ്വകാലക്രിയാംഗം

മുറ്റുവിന -- കണ്ടു; മുന്വിനയചെ്ചം -- കണ്ടു്.

മുറ്റുവിന -- കടേ്ടു; മുന്വിനയചെ്ചം -- കടേ്ടു്.

സംജ്ഞാപദം -- വലേു; ആയുധം -- വലേു്.

സംജ്ഞാപദം -- ചങ്കു; ഹൃദയം -- ചങ്കു്.

സംവൃത്തെ ഒതു സ്വരമായി ഗണിക്കാറില്ല. കവേലമായ വ്യഞ്ജനത്തെ ഉച്ചരിച്ചു നിറുത്തുന്നതിനുള്ള അസൗകര്യം പരിഹരിപ്പാന്വണേ്ടി ക□ടുക്കുന്ന ഒരു സ്വരലാഞ്ഛനയന്നെേ വ്യാകരണത്തില് അതിനെ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളു. അതിനാല് മറ്റ□രു സ്വരം അടുത്തുവന്നാല് ഇതു സര്വ്വത്ര ല□പിക്കും; ദ്വിത്വത്തിനും മറ്റും ഇതു നിമിത്തമാകുകയില്ല. തമിഴ്വ്യാകരണത്തിലാകട്ടെ മറ്റു സ്വരങ്ങള്ക്ക□പ്പം സംവൃതത്തിനും വില ഉണ്ടു്. തമിഴ്മട്ടനുസരിച്ചു് "മുത്തുക്കുട', "മാട്ടുപ്പ□ങ്കല്' ഇത്യാദി ചില ദ്വിത്വം വരുത്തിയിട്ടുള്ള

b) [illegible] ചുരുങ്ങി അകാരമാകും. ഉദാ:

തമിഴു് - മഴൈ ഇലൈ വിലൈ ഉടയൈ അടനെ്താന് എനെ്ത്

മലയാളം - മഴ ഇല വില ഉടയ അടഞ്ഞാന് അഞ്ച്

ഒടുവിലത്തെ ഉദാഹരണംപ□ലെ അപൂര്വ്വമായി അന്ത്യമല്ലാത്ത എകൈാരവും അകാരമായിത്തീരാറുണ്ടു്. അ+അ+ഇ എന്നു മൂന്നു സ്വരം ചരേ്നുണ്ടായ സന്ധ്യക്ഷരമാകുന്നു "എ'കാരം എന്നാണു് സംസ്കൃതത്തില് ഗണിക്കപ്പടെുന്നതു്. എന്നാല് മലയാളത്തിനു തമിഴിലെ ഉച്ചാരണമാണു് ആവശ്യം.

അമ്മൂനികരം →

യകരമമെന്റിവര

യയെിത്തിനയൊ-

ത്തിച്ചകെക്കുമവ്വ◌ടുവ്വും

വവ്വുമൗവ◌രന്ന

ദശേവും കരേളപ

ഭാഷയു

”

എന്ന നന്നൂല്സൂത്രത്തിന്റെ സ്വാരസ്യം ന◌ോക്കുമ്പ◌ോള് എെ ഔ എന്ന സ്വരങ്ങളുടെ ഘടന ഇന്നവിധമെന്നു തെളിയുന്നു:

ഐ = അ+ഇ	അല്ലങ്ങെകില്	അ+യ്
ഔ = അ+ഉ	അല്ലങ്ങെകില്	അ+വ്

ഐകാരം രണ്ടുവിധമായി പിരിക്കാവുന്നതില് ആദ്യത്തതേു് കര്ണ്ണാടകവും രണ്ടാമത്തതേു് മലയാളവും സ്വീകരിച്ചു.

തമിഴ്	മലയാളം	കര്ണ്ണാടകം
മഴെ	മഴയ്	മഡഇ, മഡെ

'മഴയ്' എന്ന യകാരം സന്ധിയിലേ തെളിഞ്ഞു കാണുകയുള്ളൂ. ഈ സ്വഭാവവിശഷേംക◌ൊണ്ടു് ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന അകാരത്തെ ശരിയായ അകാരത്തില്നിന്നും വരേ്തിരിച്ചറിയുവാന് മാര്ഗ്ഗമുണ്ട്:

തടെ – തട = തടയുന്നു	തട–തട = തടവുന്നു

എന്ന മാതിരിയില് എകൊരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തുവന്ന അകാരത്തിനു് സന്ധിയില് യകാരവും ശുദ്ധമായതിനു വകാരവും തുണയായി വരും, ഈ ഭദേം പ്രമാണിച്ചു മലയാളത്തിലെ അകാരത്തെ "താലവ്യം' എന്നും "ശുദ്ധം' എന്നും വ്യാകരണത്തില് വരേ്തിരിക്കണേ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്. തമിഴിലെ എകൊരത്തെ കര്ണ്ണാടകക്കാര് ഏകാരമായിട്ടാണു മാററുന്നതു്. അതിനാല് കര്ണ്ണാടകസ്പര്ശമുള്ള മലയാളദശേങ്ങളില് അടുത്തകാലംവരെ ചില രൂപങ്ങളില്, വിശഷേിച്ചും "ക്ക' ക◌ൊണ്ടാരംഭിക്കുന്ന പ്രത്യയം പരമാകുമ്പ◌ോള് അകാരത്തിനു പകരം എകാരം എഴുതിക്ക◌ൊണ്ടിരുന്നു. "മഴക്കെു' [illegible] ചിലയിടത്തു മാററിമറിച്ചു കാണും:

	തമിഴ്	മലയാളം
	ച◌ൊല്ലണെം	ച◌ൊല്ലണം
	പറുമാററം	പറെുമാററം
	പടുക	പടെുക
	പുറാവു	പിറാവു്

> പ്രാവ്

പിരാന് പുരാന്

ച◌ല്ലിന്റാന് ച◌ല്ലുന്നു

നാട്ടിന്പുറം

നാട്ടുമ്പുറം

സമയത്തിന്കല് സമയത്തുങ്കല്

ഇതില് "എണം' എന്നതു് "അണം' എന്നു് ആയതും, "ഇറാന് എന്നതു് "ഉന്നു' ആയതും സാര്വ്വത്രികമാകുന്നു.

4. പുരുഷഭദേനിരാസം:

തമിഴിലെ കാലവാചകങ്ങളായ ആഖ്യാതങ്ങള്ക്കു് കര്ത്താവിന◌ടുള്ള പ◌രുത്തത്തിനുവണേ്ടി ലിംഗം, പുരുഷന്, വചനം ഇതുകളെക്കുറിക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങളെ ചരേ്ത്തു് രൂപഭദേം വരുത്താറുണ്ടു്. മലയാളഭാഷ ഇതെല്ലാം ഒന്ന◌ടെ ഉപകേ്ഷിച്ചു.

തമിഴു്

മലയാളം

അവന് വന്താന്

അവന്

അവള് വന്താള്

അവള്

അവര് വന്താര്

അവര്

നീ വന്തായു്

നീ വന്നു

നീങ്കള് വന്തീര്കള്

നിങ്ങള്

നീര് വന്തീര്

നിങ്ങള്

നാന് വന്തനേ്

ഞാന്

നാങ്കള് വന്ത◌ം

ഞങ്ങള്

നമ്പൂരിബ്രാഹ്മണര് ഇതില് സഹായിച്ചിരിക്കണം. സംസ്കൃതമ◌ അതിന്റെ വല്ല പ്രാകൃതമ◌ സംസാരിച്ചുക◌ണ്ടിരുന്നിരിക്കണേ്ടവരായ നമ്പൂരിമാര്ക്കു് ആഖ്യാതത്തിനു കര്ത്താവിന◌ടു പ◌രുത്തം വണേമന്നെുള്ളതു് ഒരു അപൂര്വ്വസംഗതിയായി ത◌ന്നിയിരിക്കുവാന് ഇടയില്ല. എന്നാല് ഈ വിഷയത്തില് സംസ്കൃതത്തിനും തമിഴിനും വലിയ അന്തരം ഉണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തില് ലിംഗപ്പ◌രുത്തം വണേ്ട. തമിഴില്അതുംകൂടി വണേം. മലയാളം ഒന്നുമേ വണേ്ടന്നെുവച്ചു. പുരുഷവചനഭദേംതന്നെ ശരിയായി ന◌ക്കി പ്രയ◌ഗിക്കുന്നതു ശ്രമം എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നവര് ലിംഗഭദേം എന്നു മൂന്നാമത◌ന്നുകൂടി ചരേ്ക്കണമന്നെുവന്നപ്പ◌ള് "എന്നാല് എല്ലാം ഒന്ന◌ടെ പ◌കട്ടെ' എന്നു തള്ളിക്കളഞ്ഞിരിപ്പാന് നല്ല ന്യായം ഉണ്ടു്. വിശഷേിച്ചും ആഖ്യാതത്തില് പുരുഷാദിഭദേം കുറിക്കുന്നതിനു തമിഴിലുള്ള ഏര്പ്പാടു് പിഷ്ടപഷേംപ◌ലെ കുറെ അനാവശ്യകമന്നെു ത◌ന്നിപ്പ◌കാവുന്നതാണു്. "ഞാന്", "നീ', "മററുള്ളവര് എന്നാണല്ല◌ പുരുഷഭദേം. ഈ ഭദേം ക്രിയാരൂപത്തില് കാണിക്കുന്നതിനു് അതാതു സര്വ്വനാമങ്ങളുടെ അംശങ്ങള്തന്നെ എടുത്തു തചേ്ചുരച്ചു് "പ്രത്യയം' എന്നു പറഞ്ഞു ചരേ്ക്കുകയാണു് എല്ലാ ഭാഷകളും ചെയ്യുന്നതു്. എന്നാല് വകൈൃതകക്ഷ്യയില് ഇരിക്കുന്ന സംസ്കൃതം മുതലായ ഭാഷകളില്

പ്രത്യയസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു് സര്വ്വനാമങ്ങളുടെ തഞ്ഞേുമാഞ്ഞ കഷണങ്ങള് ആണന്നെുള്ളതു് ശബ്ദശാസ്ത്രകാരന്മാര്ക്കു് ഊഹിക്കാവുന്നതല്ലാതെ സാധാരണക്കാര്ക്കു സ്പഷ്ടമായി കാണാവുന്നതല്ല. സംശ്ലിഷ്ടകക്ഷ്യയില് കിടക്കുന്ന തമിഴിലാകട്ടെ, സര്വ്വനാമങ്ങളുടെയും പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളുടെയും അഭേദം പച്ചയായിട്ടു തളിെഞ്ഞുപോയി. സംസ്കൃതത്തില്:

	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
	സ കരോതി	തേ കുര്വ്വന്തി
	ത്വം കരോഷി	യൂയം കുരുഥ
	അഹം കരോമി	വയം കുര്മ്മഃ

"അഹം' ഇത്യാദി സര്വ്വനാമരൂപങ്ങള്ക്കും "മി' ഇത്യാദി പ്രത്യയങ്ങള്ക്കും തമ്മില് ഒരടുപ്പവും സ്ഥൂലദൃഷ്ടിയില് കാണുന്നില്ല. ഇനി തമിഴിലെ സ്ഥിതി നോക്കുക:

അന്ത പൊത്തയന്	ഉളറിനാന്	നാന് (=ഏന്)
	ചൊന്നനേ	
മാമനാര്	ചൊന്നാര്	നാങ്കള് (നോം)
	ചൊന്നോം	
നീര്	ചൊന്നീര്	അതു അപ്പടി
വന്തതു		
നീങ്കള്	ചൊന്നീര്കള്	

ഈ ഉദാരഹണങ്ങളില് കര്ത്തൃസ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്ന സര്വ്വനാമങ്ങളും അതുകളില് കാണുന്ന ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങളും തന്നയൊണു് ആഖ്യാതരൂപങ്ങളിലും ആവര്ത്തിക്കപ്പടെട്ടിരിക്കുന്നതന്നെു സ്പഷ്ടമായി തളിെയുന്നു. "സംഖ്യാവിശഷേണം ചരേക്കുന്നപക്ഷം നപുംസകനാമങ്ങള്ക്കു് ബഹുവചനം വണേ്ട' എന്നു തീര്ച്ചപ്പടെുത്തിയിട്ടുള്ള ദ്രാവിഡഭാഷയ്ക്കു് ഈ ആവൃത്തി ഒട്ടും യോജിക്കുന്നില്ലന്നെ യുക്തി കരുതി മലയാളികള് പുരുഷാദിഭേദത്തെ നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചു.

വാസ്തവത്തില് കാല്ഡ്വെല്സായ്പു അഭിപ്രായപ്പെടുമ്പോലെ തമിഴില് ശരിയായ ഒരാഖ്യാതരൂപമേ ഇല്ല. "പാര്ത്തു' എന്നതു് "പാര് എന്ന പ്രകൃതിയുടെ ഭൂതകാലരൂപമാണു്. അതില് "ആന്", "ആള് എന്ന ലിംഗപ്രത്യയങ്ങളില് ഒന്നുചരേത്താല് അതു കര്ത്താവിനോടുള്ള പൊരുത്തം കൊണ്ടു് "മുററുവിന' എന്നു പറയുന്ന പ്രധാനക്രിയാപദം ആയിത്തീരും. "അ' എന്ന ചുട്ടഴെുത്തു് (പ്രഥമപുരുഷ സര്വ്വനാമം) ആണു് ചരേക്കുന്നതങ്കെില് പററുവിനയില് (അപ്രധാനക്രിയാപദങ്ങളില് അല്ലങ്കെില് അംഗക്രിയകളില്) ഉള്പ്പടെ്ട പരേച്ചെമായി ചമയും. "നാന് പാര്ത്ത (പാര്ത്തു+അ) പുസ്തകമാനതു' ഇത്യാദ്യുദാഹരണം. "പാര്ത്ത' എന്ന പരേച്ചെത്തില് പിന്നീടു് "അന്", "അള്", "അര്", "തു' എന്ന ലിംഗപ്രത്യയങ്ങള് ചരേത്താല്, "പാര്ത്തവന്", "പാര്ത്തവള്", "പാര്ത്തവര്", "പാര്ത്തത് എന്ന കാരകകൃത്തുകള് (ചീാശിമഹ അഴലി) ഉണ്ടൊകും. "പാര്ത്തു' എന്ന ഭൂതകാലരൂപം ഒരു ഭദേഗതിയും ചയെ്യാതെ തനിയേ നിന്നാല് വിനയച്ചെരൂപമാണു്. ഉദാഹരണം: "പുസ്തകം പാര്ത്തു ചൊല്ലറനേ് (ചൊല്കിറനേ്).

ഇങ്ങനയൊണു് തമിഴ്വ്യാകരണത്തിന്റെ ഗതി. ഇതില് "പാര്ത്തു' എന്ന രൂപം തനിയേ നിന്നാല് വിനയച്ചെവും "ആന്", "ആള് ഇത്യാദി ലിംഗങ്ങളുടെ കുറികള് ചരേത്താല് മുററുവിനയും ആകുമല്ലോ. ഇവിടെ മലയാളി ചയെ്ത ഭദേഗതി ഇത്രയേ ഉള്ളു: ലിംഗാദിഭദേങ്ങള് ആവശ്യമല്ല; അതിനു പകരം തമിഴില് "കുററിയല് ഉകരം' (സംവൃതം) ആയി കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന "തു' എന്ന പ്രത്യയത്തിലെ "ഉ'കാരത്തെ ബലംകൊടുത്തു് ഉറപ്പിച്ചാല് മുററുവിന ആയി; ഉകാരത്തെ ദുര്ബ്ബലമായിത്തന്നെ വച്ചെചേ്ചാല് "വിനയച്ചെം' എന്നതു തമിഴു് മുറതന്നെ. ആഖ്യാതങ്ങളുടെ ഒടുവിലത്തെ ഉകാരത്തിനു ബലംകൊടുത്തിട്ടുണ്ടന്നെുള്ളതു് -""വന്നു ശരത്സമയമംബുദമൊന്നകന്നു -ഇത്യാദി പ്രയോഗങ്ങള്കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകും. "പാര്ത്തല്ല', "പാര്ത്തിരിക്കുന്ന' ഇത്യാദി വിനയച്ചെരൂപങ്ങളിലാകട്ടെ ഉകാരം ലോപിക്കുന്നതിനാല്, അവിടെ അതിനെ ദുര്ബ്ബലപ്പടെുത്തി

യിരിക്കുന്നു എന്നും തളിെയുന്നു. ഈവിധം മലയാളത്തില് ലിംഗപുരുഷ വചനങ്ങളെ ഉപക്േഷിക്കുക എന്നതു് വളരെ ലഘുവായി സാധിച്ചു.

5. ഖില□ാപസംഗ്രഹം:

"ഖിലം' എന്നാല് അപ്രയുക്തം; ഒരു കാലത്തു് നടപ്പുണ്ടായിരുന്നിട്ടും കാലക്രമത്തില് പ്രയ□ാഗമില്ലാതെ വന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ള പ്രകൃതികളെയും പ്രത്യയങ്ങളെയും ഉപക്േഷിക്കാതെ ഉപയ□ാഗിക്കുകയാണു് അതുകളുടെ ഉപസംഗ്രഹം. തമിഴില് ഒരേ വ്യാകരണസംബന്ധം കുറിക്കുന്നതിനു് "നന്നൂലി'ല് പരിഗണനം ചയ്തിട്ടുള്ള പ്രകാരം വകലെ്പികങ്ങളായി പലേ പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവയില് മിക്കതും നാട്ടുഭാഷയില് നടപ്പില്ലാതായി. കവിതയില്ത്തന്നെയും എല്ലാം പ്രയ□ാഗിച്ചു കാണുന്നില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഖിലരൂപങ്ങളില് ചിലതിനു മലയാളത്തില് നടപ്പുണ്ടു്. a) ... ന്റെ സ്ഥാനത്തില് ഭാവിയായ അംഗക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന "ആന്' എന്ന പ്രത്യയം തമിഴില് ഇപ്പ□ാള് ലുപ്തപ്രചാരമായിപ്പ□ായി. വര്ത്തമാനക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന നടുവിനയച്ചെംതന്നെ ആണു് ഭാവ്യര്ത്ഥത്തിലും ഉപയ□ാഗിക്കുന്നതു്. ഉദാ:

തമിഴ്	മലയാളം
കുളിക്കവന്തനേ്	കുളിക്കാന്വന്നു
വാചിക്കപ്പ□ാകിറനേ്	വായിക്കാന് പ□ാകുന്നു
ഇരുക്കച്ച□ൊന്നാര്	ഇരിക്കാന് ച□ൊന്നാര് (പറഞ്ഞു)

തമിഴില് നടുവിനയച്ചെം ഉപയ□ാഗിക്കണ്േടുന്ന സ്ഥലങ്ങളില് ചിലയിടത്തു മലയാളം മുന്വിനയച്ചെമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

തമിഴ്		മലയാളം
ച□ൊല്ലത്തുടങ്കിനാന്	=	ച□ൊല്ലിത്തുടങ്ങി
ച□ൊല്ലക്കൂടാതു	=	ച□ൊല്ലിക്കൂടാ

ആകക്കെൂടെ മലയാളത്തില് ശരിയായ നടുവിനയച്ചെത്തിന്റെ ഉപയ□ാഗം വളരെ ചുരുങ്ങിപ്പ□ായി. "ച□ൊല്ലപ്പെടും' എന്ന കര്മ്മണിപ്രയ□ാഗം, "ച□ൊല്ലവണേം-വണേ്ടാ' ഇത്യാദി വിധായകപ്രകാരങ്ങള്; "ച□ൊല്ലാം' (=ച□ൊല്ല+ആം) എന്ന അനുജ്ഞായകപ്രകാരം ഇത്രയും ദിക്കിലേ ഇപ്പ□ാള് നടുവിനയച്ചെം ഉപയ□ാഗിക്കാറുള്ളു. വിനയച്ചെപ്രകരണം ന□ാക്കുക.

"ഇല് എന്ന സംഭാവകവിനയച്ചെത്തിന്റെ പ്രയ□ാഗത്തിലും ഭദേഗതികള് വന്നിട്ടുണ്ടു്. പ്രത്യയങ്ങളെ നരേേ നടുവിനയച്ചെത്തില് ചരേ്ക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം അപൂര്വ്വമായി; അതിനുപകരം "എന് എന്ന നിരൂപകകൃതിയുടെ പാക്ഷികവിനയച്ചെത്തെ ഒകു ഘടകനിപാതമായിട്ടു് ഉപയ□ാഗിക്കുകയാണു് അധികം നടപ്പു്. "പ□ാകില് എന്നതിനുപകരം "പ□ാകുന്നങ്കെില് "പ□ായങ്കെില്, "പ□ാകുമങ്കെില് എന്നു പ്രയ□ാഗിച്ചുവരുന്നു. പഴയ രൂപം കാലാംശത്തെ കുറിക്കുന്നില്ല; പുതിയ രൂപങ്ങളില് കാലഭദേംകൂടി സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. തമിഴിനു് ഉണ്ടായിരുന്ന ധ□ാരണിയും ആഡംബരവും കളഞ്ഞു് വിനയച്ചെങ്ങളുടെ വിനിയ□ാഗത്തെ മലയാളം ആവശ്യകതയും ഉപയ□ാഗവും ന□ാക്കി ഒന്നു പരിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

b) നിയ□ാജകമദ്ധ്യമപുരുഷനില്: മലയാളം മുറ്റുവിനകള്ക്കു് പുരുഷഭദേം വണേ്ടന്നെു് ഉപക്േഷിച്ചു. എന്നാല് അതിനുള്ള കാരണം പുരുഷപ്രത്യയസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു് സര്വ്വനാമരൂപങ്ങള്തന്നെ ആകുകയാല് കര്ത്താവിലും ക്രിയാപദത്തിലും അതുകളുടെ ആവൃത്തി സ്പഷ്ടമായി കാണുന്നതില് ഉണ്ടാകുന്ന അസ്വാരസ്യംമാത്രമാകുന്നു. ആവൃത്തി ത□ാന്നാത്തിടത്തു് പുരുഷഭദേംകൂടി കുറിക്കുക മലയാളത്തിനു് ഇഷ്ടംതന്നയൊണു്. അതിനാല് നിയ□ാജകപ്രകാരത്തിന്റെ മധ്യമപുരുഷനില്മാത്രം മലയാളവും പുരുഷഭദേം സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കവേലധാതുവില□ "ഉം' എന്ന ഭാവികാലം ചരേ്ത്ത രൂപത്തില□ "ഇന് എന്നു് പ്രത്യയം ചരേ്ത്താല്

മദ്ധ്യമബഹുവചനം ഉണ്ടാകും. ഉദാ:

ധാതു	കവേലം	ഭാവികാലരൂപത്തില് നിന്നു്	തമിഴ്
വരു് =	വരിനീ	വരുവിനീ	വാരും
കളേ് =	കളേ്പ്പിനീ കളേ്ക്കിനീ	കളേ്ക്കുവിനീ	കളേും
കാണ് =	കാണിനീ കാണ്മിനീ	കാണുവിനീ	കാണ്മിന് കാണും കാണ്മിനീര്
ചയെ് =	ചയെ്യിനീ ചയെ്വിന്	ചയെ്യുവിനീ	ചയെ്മിനീ ചയെ്യും ചയെ്മിനീര്

തമിഴില് "ഇന് പ്രത്യയം അപൂര്വ്വമായിട്ടു കവിതകളില് മാത്രമേ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. "ഉം' എന്ന പ്രത്യയമാണു് സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നതു്. അതിലും "ഇന് എന്ന പ്രത്യയസ്വരൂപം വരേ്തിരിച്ചു് നന്നൂല്സൂത്രത്തില് എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടില്ല; ശഷേമുള്ളതിന്റെ കൂട്ടത്തില് "മിന് എന്ന ഒരു രൂപം മാത്രമേ കൊടുത്തിട്ടുള്ളു. സന്ധികാര്യങ്ങള്കൊണ്ടു് "ഇന് പ്രത്യയം ആദ്യാഗമങ്ങള് ചരേ്ന്നു് "യിന്", "വിന്", "ക്കിന്", "പ്പിന്", "മിന് എന്നലെ്ലാം ആകൃതിയില് വരാം. ഇതുപോലതെന്നെ നന്നൂലില് പിന്വിനയെച്ചപ്രത്യയമായ "ആന് എന്നതിനയേും പൊതുവായി നിര്ദ്ദശേിക്കാതെ "വാന് "പാന് എന്നു് ഏതാനും രൂപങ്ങളെ മാത്രമേ എടുത്തിട്ടുള്ളു. ഇതില്നിന്നും, """ഇന് എന്ന മധ്യമബഹുവചനപ്രത്യയവും, "ആന് എന്ന പിന്വിനയെച്ച പ്രത്യയവും "നന്നൂല് കാരനായ ഭവനന്ദിയുടെ കാലത്തുതന്നെ അപ്രയുക്തങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു തളെിയുന്നു. അതിനാല്, തമിഴില് വ്യാകരണം സ്ഥിരപ്പടെുംമുന്പുതന്നെ മലയാളം അതില്നിന്നും ഭിന്നിച്ചു് പലവഴിയിലും സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കുവാന് ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് ഊഹിക്കാം. ഈവക തളെിവുകളെ അടിസ്ഥാനപ്പടെുത്തിയിട്ടാണു്, ഡാക്ടര് കാല്ഡ്വെല്, ""തമിഴുഭാഷ സ്വരൂപപ്പടെുംമുന്പുതന്നെ മലയാളം അതില്നിന്നുംവരേ്തിരിഞ്ഞു തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് എന്നു് അഭിപ്രായപ്പടെുന്നതു്. ""മലയാളം തമിഴില്നിന്നും ദുഷിച്ച ഒരു പ്രാകൃതമേ ആകുകയുള്ളൂ എന്നു തമിഴര് അപവദിക്കുന്നതാകട്ടെ, അവരുടെ സ്വഭാഷാഭിമാന വിജൃംഭിതം എന്നേ ഗണിക്കുവാനുള്ളൂ.
മധ്യമബഹുവചനരൂപങ്ങള് ഉദാഹരിച്ചതില് ഭാവികാലരൂപവും തമിഴില് നിയോജകാര്ത്ഥത്തില് പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതായി കാണിച്ചുവല്ലോ. ഈ നടപ്പു് മലയാളത്തിലും ഉണ്ട്; "ഭാവിരൂപം രണ്ടുള്ളതില് തമിഴര് എടുത്ത രൂപം അല്ല മലയാളികള് എടുത്തത് എന്നുമാത്രം ഭദേം. തമിഴില് "ഉം' എന്ന ഭാവിക്കും മലയാളത്തില് "ഊ' എന്ന ഭാവിക്കും ആണു് നിയോഗാര്ത്ഥത്തില് പ്രയോഗം.

ഉദാ :

തമിഴു്

മലയാളം

നീര് ഇങ്കേ വാരും ! ഇരും ! താന് ഇവിടെ വരൂ ! ഇരിക്കൂ !

6. അംഗഭംഗം:

ചില പഴയ ദ്രാവിഡപ്രകൃതികളയെും പ്രത്യയങ്ങളയെും മലയാളഭാഷ സൗകര്യത്തിനുവണേ്ടി അക്ഷരലോപംചയെ്തു് ചുരുക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈവക രൂപങ്ങള് വാലും തലയും മുറിക്കുമ്പോള് ഉണ്ടാകാവുന്ന വരൂെപ്യം കൊണ്ടു് കണ്ടാല് അറിയാത്തവിധം മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. ഇവയില് ചിലതിന്റെ ആഗമത്തപ്പെറ്റി വയൊകരണന്മാര്ക്കുതന്നെ തര്ക്കം തീര്ന്നിട്ടില്ല. ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങള്.

a) "ക്കു" എന്ന ഉദ്ദശേികാ (ചതുര്ത്ഥി) വിഭക്തിയുടയെും "ഉടയ' എന്ന സംബന്ധികാ (ഷഷ്ഠി) വിഭക്തിയുടയെും ചിഹ്നങ്ങള്- ഇതുകളെ ചിലയിടത്തു് ചില നിയമങ്ങള് അനുസരിച്ചു് "ഉ' എന്നും, "ഉടെ', "ടെ' എന്നും അക്ഷരല□പം ചെയ്തു ചുരുക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഉദാ:

അവന്–– അവനു്, അവന്നു് അവനുടെ; (അവന്ടെ = അവന്റെ)
അവള്–– അവള്ക്കു് അവളുടെ

നാമപ്രകൃതി സ്വയംതന്നയെ□ "ഇന് എന്ന ഇടനില ചരേ്ത്ത□ "ന് എന്നവസാനിക്കുന്നിടത്തുമാത്രമേ "ഉ' ("ന് ചരേ്ന്നു് "നു' എന്ന□ "ന്നു' എന്ന□ ആകാം) എന്നും "ടെ' എന്നും ഉള്ള അതിസങ്ക□ചിതങ്ങളായ രൂപങ്ങള് വരികയുള്ളു എന്നാണു നിയമം. "അതിന്നു', മരത്തിന്നു' ഇത്യാദി രൂപങ്ങളില് "ഇന് എന്നതു് ഇടനിലയാണന്നെു ഗ്രഹിക്കാതെ മലയാളത്തില് "ഇന്നു' (ഇ+ന്+ഉ) എന്നു് വിശഷോല് ഒരു ചതുര്ത്ഥിപ്രത്യയമുണ്ടന്നെും, ആ പ്രത്യയം "തനതു' ഇത്യാദി സംബന്ധിതദ്ധിതങ്ങളില് കാണുന്നതും സംസ്കൃതത്തിലെ "തസ്യേദമ് എന്നവിഗ്രഹവാചകത്തിന്റെ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതും ആയ "അതു' എന്നതില്നിന്നും ഉത്ഭവിച്ചതാണന്നെും ഡാക്ടര് ഗുണ്ടര്ട്ടു് അഭിപ്രായപ്പടുെന്നു. "ടെ' എന്നതിന്റെ ഉത്ഭവവും "അതു' എന്നതില്നിന്നുതന്നെ എന്നാണു് സായ്പിന്റെ പക്ഷം എന്നു ത□ന്നുന്നു. വറേ ഒരു സായ്പു് (ഡാക്ടര് സ്ററീവന്സ്) "ടെ' എന്നതിനെ കര്ണ്ണാടകത്തിലെ "റെ' എന്ന സംബന്ധികാപ്രത്യയത്ത□ടു യ□ജിപ്പിക്കുന്നു. ഡാക്ടര് കാല്ഡ്വലാകട്ടെ, ആദ്യം പറഞ്ഞ, രണ്ടു സായ്പന്മാരയെും ഖണ്ഡിക്കുന്നു, എങ്കിലും, അവന്+ടെ' (=അവന്റെ) എന്നതിലെ "ടെ' നിസ്സന്ദഹേമായിട്ടു് (ക റീഘ ീ ീ' വലേ മയ്യെ) "അതു' എന്നതിന്റെ ദുഷിച്ച രൂപംതന്നെ എന്നു ശപഥംചയ്യെുന്നു. ഈ പക്ഷത്തില് "അവന്റതേ് എന്നുള്ള പ്രയ□ഗത്തില് (അവന്+അതു= അവന്റെ; അവന്റെ+അതു=അവന്റതേു) "അതു' എന്നതിനു് ആവൃത്തി വരുന്നല്ല□ എന്നു സ്വയമേ ആക്ഷപേിച്ചും ക□ണ്ടു് ഈമാതിരി ആവൃത്തി മററു ഭാഷകളിലും കാണാറുണ്ടന്നെു സമാധാനപ്പടുെകയും ചയ്യെുന്നു. ഇങ്ങനെ പ്രകൃതവിഷയത്തില് ഡാക്ടരറന്മാര് മൂന്നുപരേ്ക്കും മൂന്നുവിധമാണു് അഭിപ്രായം. ഗുണ്ടര്ട്ടിനെ തറെ്റിച്ചതു് നിശ്ചയമായിട്ടു് നിഘണ്ടുകാരന് ബയെിലിസായ്പു് ആണു്. അദ്ദഹേം തന്റെ നിഘണ്ടുവില് നാമങ്ങളെ കു-വക, നു-വക എന്നു തരംതിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്, "ക്കു' എന്നു് ചതുര്ത്ഥിയില് അവസാനിക്കുന്ന നാമങ്ങള് "കു-വക", "നു' എന്നവസാനിക്കുന്നവ "നു-വക' എന്നര്ത്ഥം. വാസ്തവത്തില് ഒരു നാമത്തിന്റയേും ചതുര്ത്ഥി "നു' എന്നു് അവസാനിക്കുന്നില്ല. "ന് എന്നു് അവസാനിക്കുന്ന നാമങ്ങളിലേ "ഉ് മാത്രം ചരേ്ന്നു് ചതുര്ത്ഥീരൂപം ഉണ്ടാകുകയുള്ളു എന്ന നിയമം ഇവര് ധരിച്ചിട്ടില്ലന്നെു ത□ന്നുന്നു. വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങള്ക്ക□ക്കയെും "ഇന് ഇടനില ചരേ്ക്കണേ്ടതുള്ളതുക□ണ്ടു് പലവിധം നാമങ്ങളും "ന് എന്നവസാനിക്കും; അപ്പ□ള് പ്രത്യയം "ഇന്നു' എന്നാണന്നെു കല്പിക്കുന്നപക്ഷം, നാമങ്ങളെ നു-വക, കു-വക എന്നു് തരംതിരിക്കണേ്ടിവരുന്നതില് ഒരാശ്ചര്യവും ഇല്ല. "അവന്ടെ' എന്നഴെുതാതെ "അവന്റെ' എന്നു് "റ' എഴുതിവരുന്ന സമ്പ്രദായം കണ്ടാണു് സ്ററീവന്സ' ഭ്രമിച്ചുവശായതു്. അദ്ദഹേത്തിന്റെ നാമധയേംതന്നെ ശരിയായ ഇംഗ്ലീഷു് ഉച്ചാരണപ്രകാരം മലയാളത്തില് എഴുതുകയാണങ്കെില് "സ്ററീവന്സ' എന്നാണു് വരുക എന്നദ്ദഹേം ഗ്രഹിച്ചിരുന്നങ്കെില് ഈ അപകടത്തില് ചാടുകയില്ലായിരുന്നു. "ന്റെ' എന്ന കൂട്ടക്ഷരത്തിന്റെ ഉച്ചാരണം മററങ്ങെുമില്ലാത്ത ഒരു വിശഷേപ്പട്ടെ ധ്വനിയില് ആണന്നെുംററല (ന്ടെ) പ□ലയൊണന്നെും അറിഞ്ഞതിന്റശെഷേംകൂടി കാല്ഡ്വെല് ""അതും ഇതും പിടിക്കാന് പ□യതിനു് ഒരു സമാധാനവും കാണുന്നില്ല. എന്നാല് തങ്ങളുടെ ജീവിതകാലം മുഴുവന് നമ്മുടെ ഭാഷ അഭ്യസിക്കുന്നതിലക്േകു വ്യയംചയ്െതു് ചരിത്രത്തിനും യുക്തിക്കും ചരേ്ന്നു് അതുകളുടെ വ്യാകരണനിയമങ്ങളെ വ്യവസ്ഥപ്പടുെത്തിത്തന്നിട്ടുള്ള സായ്പന്മാരെ നാം ധന്യവാദപുരസ്സരം അഭിനന്ദിക്കുകയല്ലാതെ പരിഹസിക്കുകയല്ല വണേ്ടതു്. "ന്റെ' എന്ന ഉച്ചാരണം നാം എത്രതന്നെ പറഞ്ഞുകള്േപ്പിച്ചാലും വദെശേികന്മാര്ക്കു ശരിയായി ഗ്രഹിക്കുവാന് സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതിലെ "റ' എന്ന എഴുത്തിനെ ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ശരിയായ റകാരം പ□ലെ അല്ലന്നെു് ഏതു മലയാളിയും സമ്മതിക്കും. ആര്ക്കങ്കെിലും സംശയമുണ്ടങ്കെില്, എന്റല്ലൊം

എന്നും മറ്റും മലയാളത്തില്ത്തന്നെ വട്ടെഴുത്തുമട്ടില് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു വായിച്ചു നോക്കട്ടെ. ഇവിടെ "റ' യുടെ ധ്വനി "ട' യുടെയും "ത' യുടെയും മധ്യേ ആണ്; അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആണു് ഇതിനു് ഇംഗ്ലീഷിലെ യോടു ധ്വനിസാമ്യം പറഞ്ഞതു്. "റ' ഒറ്റയായിരുന്നാല് അതു് സ്പഷ്ടമാവുകയില്ല; ഇരട്ടിച്ചു് "റ്റ' ആകുമ്പോള് അതു് വേണ്ടുംവണ്ണം തെളിയും. ഉദാ: അലേ= അറേസ്സെറ്റു്. എന്നാല് "ന്റെ' എന്നുവേണ്ടേ എഴുതാന് എന്നു ചോദിച്ചാല് ന്-നു് പിന്പു് ഇരട്ടിച്ച വര്ണ്ണം യോജിക്കുകയില്ല; അനുനാസികങ്ങള്ക്കപ്പുറം ഒരെഴുത്തും ഇരട്ടിക്ക പതിവില്ല; ഇരട്ടിക്കുമ്പോള് ഉള്ള ധ്വനി ഒറ്റയ്ക്കു കൊടുത്താല് ആവശ്യം നടക്കുകയും ചെയ്യും. ഉച്ചാരണത്തില് നിര്ബന്ധമുള്ളവര് "ന്റെ' എന്നു് ഇരട്ടിച്ചുതന്നെ എഴുതിയിരുന്നുവോ എന്നു നിര്ണ്ണയിപ്പാനും ഇപ്പോള് നമുക്കു തരമില്ല. "ന്റ' എന്നു് ഇപ്പോള് എഴുതിവരുന്ന ലിപിവിന്യാസം ദ്രാവിഡത്തിലെ ധ്വനിവിജ്ഞാനീയസിദ്ധാന്തങ്ങള്ക്കു് അത്യന്തം യോജിച്ചതാണെന്നു പ്രതിപാദിക്കാം. സംസ്കൃതപ്രകാരം സ്പര്ശാക്ഷരങ്ങള്ക്കു് അഞ്ചു വര്ഗ്ഗങ്ങള് ഉള്ളതിനുപുറമേ തമിഴില് ആറാമതൊരു വര്ഗ്ഗംകൂടിയുണ്ടു്. സംസ്കൃത്തില് ഖരം, അതിഖരം, മൃദു, ഘോഷം, അനുനാസികം എന്നു് ഓരോ വര്ഗ്ഗത്തിലും എയെഞ്ചാണു് അക്ഷരം. ഇതില് അതിഖരം ഖരത്തിന്റെയും ഘോഷം മൃദുവിന്റെയും, മഹാപ്രാണീകരണം മാത്രമാണെന്നു് ഉച്ചരിച്ചു നോക്കിയാല് സ്പഷ്ടമാകും. അതിനാല് സ്വരങ്ങളിലെ ഹ്രസ്വദീര്ഘഭേദംപോലെ സ്പര്ശങ്ങളില് അല്പപ്രാണമഹാപ്രാണഭേദം ജാതിഭേദം ഉളവാക്കുകയില്ല. ഈ യുക്തിപ്രകാരം നോക്കുമ്പോള് സംസ്കൃതത്തില് ഓരോ വര്ഗ്ഗത്തിനും ഖരം, മൃദു, അനുനാസികം എന്നു മൂന്നു വര്ണ്ണങ്ങളേ ഉള്ളു; ഈ മൂന്നണ്ണെം തമിഴിലെ വര്ഗ്ഗങ്ങളിലും ഉണ്ട്; മൃദുക്കളെ എഴുതിക്കാണിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേകം ലിപികളെ ഏര്പ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളു.

-യ്ക്കും, ന-യ്ക്കും വേറേ ചിഹ്നം ഏര്പ്പെടുത്താത്തതുപോലെ ചെയ്ത ഒരു സൗകര്യമെന്നേ ഉള്ളു

പദാദിയില്മാത്രം ഖരത്തിനു് സ്വന്തമായ ഉച്ചാരണം; പദമദ്ധ്യത്തിലായാല് അതിനെ മൃദുവാക്കി

ഇതു്. തമിഴിലെ വര്ഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളാവിത്:

ഉച്ചരിക്കണം- എന്നാണു് തമിഴിന്റെ ഏര്പ്പാടു്. അതിന്പ്രകാരം "മകന്' എന്നു് എഴുതിയാലും "മഗന്'

(1) ക, ങ; (2) ച, ഞ; (3) ട, ണ;

എന്നപോലെയാണു് വായിക്കേണ്ടതു്. ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളത്തില്

(4) റ, ; (5) ത, ന; (6) പ, മ.

കണ്ഠാദ്യോഷ്ഠാന്തമായിട്ടു് ഉള്ളില്നിന്നു പുറത്തേക്കുള്ള ക്രമത്തില് "റ' വര്ഗ്ഗത്തിന്റെ നില നാലാമതായിട്ടാണു വരുക. അതിന്റെ സ്ഥാനം ദന്തമൂലമാകുന്നു. ഉച്ചാരണം മൂര്ദ്ധന്യത്തിന്റെയും ദന്ത്യത്തിന്റെയും മധ്യേ നില്ക്കും. "റ' കാരം പദമദ്ധ്യത്തിലല്ലാതെ പദാദിയില് വരാത്തതിനാല് മൃദുഖരോച്ചാരണഭേദം ഇതിനു് ഏര്പ്പെട്ടിട്ടില്ല. എങ്കിലും, മറ്റു വര്ഗ്ഗങ്ങളെപ്പോലെ ഇതിനെയും ആര്യഭാഷാധ്വനികള്കൊണ്ടു പൂരിപ്പിക്കുവാന് പ്രയാസമില്ല. മലയാളത്തില്

ഖരം	അതിഖരം	മൃദു	ഘോഷം	അനുനാസികം
t	th	d	dh	n

ഈ ലിപികള്ക്കു് ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള ഉച്ചാരണം ആണു് വിവക്ഷിതം. ളിലര്യ എന്ന ഇംഗ്ലീഷു് വാക്കു് ƴ കളഞ്ഞുച്ചരിച്ചാല് "എന്റെ' എന്ന മലയാളത്തിന്റെ ഉച്ചാരണമാകും എന്നു പറഞ്ഞാല് കഴിഞ്ഞു.

ഇനി "ഉടെ' എന്നതിലെ ഉകാരം ലോപിച്ചതിന്ശേഷം ടകാരത്തിനു് ഈവിധം മാറ്റം ചെയ്തതെന്തിനു് എന്ന ചോദ്യത്തിനു സമാധാനം പറയേണ്ടതുണ്ടു്. ഇതു് സന്ധികാര്യങ്ങളില് ഒന്നാണു്. ക+തു= കണ്ടു; വി+തലം= വിണ്ടലം; മരം+കള്= മരങ്ങള്; നിന്+കള്= നിങ്കള് ഇത്യാദി സന്ധികള് നോക്കുക. അനുനാസികവും ഖരവും മുന്പിന്പായി ചേര്ന്നു വന്നാല് ഖരത്തെ അനുനാസികത്തിന്റെ വര്ഗ്ഗത്തിലുള്ള ഖരമാക്കണം- ഖരത്തെ മുന്നനുനാസികത്തോടു് സവര്ണ്ണനം (മശൊശഹമശേീ) ചെയ്യണം (പൊരുന്തിക്കണം)- അനുനാസികാല് പരമായ ഖരത്തിനു് പൂര്വ്വസവര്ണ്ണം വേണം- അനുനാസികത്തിനപ്പുറം സ്വവര്ഗ്ഗഖരമേ നിന്നുകൂടു- എന്നു് ഒരു സാമാന്യനിയമം ഈ ഉദാഹരണങ്ങളില്നിന്നും തെളിയുന്നു. ഈ മാതിരി ഒരു സൂത്രം നന്നൂലില് ഉണ്ടുതാനും. എന്നാല്

അതിനെ ഒരു പൊതുനിയമമാക്കി കൊടുത്തിട്ടില്ല. ഈ സന്ധിസൂത്രപ്രകാരം "ഉടെ' യുടെ ഉകാരം ലോപിച്ചു് "ടെ' മുന് നില്ക്കുന്ന "ന്' എന്ന കാരത്തോടു ചേരുമ്പോള് ടകാരത്തിനു സ്വവര്ഗ്ഗഖരമായ "റ' കാരം ആദേശമായി വരുന്നു. ഇത്രയുംകൊണ്ടു് "ന്റെ' എന്നതിന്റെ ലിപിവിന്യാസവും ഉച്ചാരണവും ശരി എന്നു സിദ്ധിച്ചു. ഇതിനുമേല് ഒരു ചോദ്യമുണ്ടാകും: വന്താന് = വന്നാന് എന്നിടത്തപ്പോലെ മുന്ചൊന്ന അനുനാസികാതിപ്രസരനയപ്രകാരം ഖരമായ "റ' എന്നതിനു് അനുനാസികമായ എന്നതില് ലയംവന്നു് എന്നെന്നാകാത്തതെന്തു് ? ഇതിനും സമാധാനം പറയാം. ഖരത്തിനു മുന്നനുമാസികം ആദേശം വരുന്നതു് ഖരം പ്രത്യയാദിയിലുള്ളതായാലേ നിത്യമായിട്ടുള്ളു. ഇവിടെ പ്രത്യയം "ഉടെ' എന്നാകയാല് "ടെ' പ്രത്യയാദി ഖരമല്ല; ഉകാരം ലോപിച്ചതിനുമേല് പ്രത്യയാദിസ്ഥാനം വരുന്നതിനെ വകവച്ചിട്ടും ഇല്ല. എന്നുമാത്രമല്ല, "എന്നെ' എന്ന ദ്വിതീയൈകവചനരൂപത്തിനു് തുല്യമായിപ്പോകുമെന്നു് ഒരു തരക്കേടും ഉണ്ടു്. എന്നാല് ഈ പ്രസംഗത്തില് എല്ലാററിനും ഉപരി ഒരു ആക്ഷേപം പുറപ്പെടുന്നു, "റ', "' എന്ന "റ' വര്ഗ്ഗം ആറാമതൊന്നാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ആ സ്ഥിതിക്കു് ടവര്ഗ്ഗത്തിനെന്നപോലെ അനുനാസികാതിപ്രസരം റവര്ഗ്ഗത്തിനും വേണ്ടേ. അനുനാസികാതിപ്രസരനയപ്രകാരം ന്+റ എന്നു് കാരറകാരയോഗമെല്ലാം റകാരം പ്രത്യയാദികൂടിയാണങ്കില് അതിനു് സാര്വ്വത്രികമായിട്ടു് മുന്നനുനാസികം ആദേശം വന്നു്, "' എന്നുവണേം മാറുന്നതിന്; കാണുന്നതോ അങ്ങനെയെല്ല; "ന്ന' എന്നു മാറുന്നതായിട്ടാണു്.

ചെയ്യിന്റു =	ചെയ്യിന്നു =	ചെയ്യുന്നു	(– എന്നല്ല)
കുന്റു =	കുന്നു	(– എന്നല്ല)	
ഒന്റു =	ഒന്നു	(– എന്നല്ല)	

ഈ ആക്ഷേപത്തിനും ശരിയായ പരിഹാരം ഉണ്ടു്.

"ന്റെ' എന്ന കൂട്ടക്ഷരത്തെ തമിഴരില് സാധാരണക്കാര് ഉച്ചരിക്കുന്നതു് ഒരു വിലക്ഷണസമ്പ്രദായത്തിലാണു്.

കുന്റു– കുന്ദ്റു– (സൗീറൃൗ)
ഒന്റു– ഒന്ദ്റു– (ീറൃൗ)

ഇതിലെ റകാരധ്വനി മലയാളികള്ക്കു് ഒട്ടും രസിച്ചിട്ടില്ല; അവര് അതിനെ തീരെ വേണ്ടെന്നുവച്ചു. അപ്പോള് മലയാളപ്രകാരം പ്രകൃതശബ്ദങ്ങള്,

ഒന്ദു (ീറൗ) കുന്ദു (സൗീറൗ)

എന്ന മട്ടിലായി, റകാരം ലോപിച്ചപ്പോള് ദകാരത്തിനു് പ്രാധാന്യം സിദ്ധിച്ചു. ഈ കൂട്ടക്ഷരത്തില് കാരവും ദകാരവും ഭിന്നവര്ഗ്ഗങ്ങളാകയാല് സവര്ണ്ണനം വേണം. പതിവിന്പ്രകാരം (ക + തു = കണ്ടു) അനുനാസികത്തോടു് ഖരത്തിനു് (ഇവിടെ മൃദുവിന്) പൊരുത്തം വരത്തക്കവിധം സവര്ണ്ണീകരിക്കുന്നതായാല് ""പുനരായാന്മഹാകപിഃ എന്ന മട്ടില് നിരസിച്ചുകളഞ്ഞ റകാരംതന്നെ പിന്നെയും ചാടിവീഴും. അതിനാല് നേരേ മറിച്ചു് മൃദുവിനോടു് പൊരുന്താന്വേണ്ടി അനുനാസികത്തെ മാററി. അപ്പോള് "ദു' എന്നതു് "ന്ദു' എന്നായി. ഈ സ്ഥിതിയില് വന്നതിനുശഷേം അനുനാസികാതിപ്രസരനയം പ്രയോഗിക്കുമ്പോള് "മന്ദം' എന്നതു് "മന്നം' എന്നു് ആകുന്നതുപോലെ, "കുന്ദു' എന്നതു് "കുന്നു' എന്നും "ഒന്ദു' എന്നതു് "ഒന്നു' എന്നും വഷേം മാറിച്ചമഞ്ഞു. തമിഴിലെ "റ ' എല്ലാം മലയാളത്തില് മുറപ്രകാരം "' ആകാതെ ഈ വിധത്തില് "ന്ന' ആയിത്തീര്ന്നു.

ഇനി തമിഴിലെ ഉച്ചാരണം ഈ വിധം വരുവാനുള്ള കാരണം ഊഹിക്കുക തന്നെ; അതിലേക്കു് ആരംഭിക്കുംമുമ്പു് നാം പുതുതായി കല്പിച്ച വര്ഗ്ഗത്തിന്റെ ഖരത്തിനു് ഒരു പുതിയ ലിപിയുംകൂടി കൊടുക്കണം; അല്ലാഞ്ഞാല് അതിനെ "നിറയുക' എന്ന വാക്കിലെ റകാരമാണെന്നു വിചാരിച്ചുപോകും. എന്നു മാത്രമല്ല, നമ്മുടെ വിചാരണയില് റകാരത്തെപ്പററിയും പ്രസ്താവിക്കണ്ടേതുണ്ടു്. അതിനാല് "ന്റെ' എന്നതിലെ "റ'യ്ക്കു് "' എന്നു് ചിഹ്നനംചെയ്യാം. ഇതു്

തമിഴു് ഗ്രന്ഥത്തില് ടകാരത്തിന്റെ ചിഹ്നമാകുന്നു. പുതിയ വര്ണ്ണത്തിന്റെ ധ്വനി ടകാരത്തിനും തകാരത്തിനും മദ്ധ്യേ ആകയാല് തമിഴ്ഗ്രന്ഥടകാരലിപി അതിനു് യോജിക്കുകയുംചെയ്യും. അപ്പോള് പുതിയവര്ഗ്ഗം "' , "' എന്ന വര്ണ്ണങ്ങളാണു്. അതില് "' ഖരവും "' അനുനാസികവും ങകാരംപോലെ കാരവും സാധാരണയില് ഒറ്റയായി നില്ക്കുന്നില്ല. ഒന്നുകില് ഇരട്ടിക്കും; അല്ലങ്കെില് സ്വവര്ഗ്ഗത്തില് വരേ ഒരു വര്ണ്ണമുള്ളതിനോടു ചരേ്ന്നു കൂട്ടക്ഷരമായി വരും. ഉദാ:

ങ			
അങ്ങനെ ഇങ്ങെനെ	മരങ്കള് തിങ്ങുന്നു	തീ തെ	എ എ (= എന്നു)

ഇനി "നിറയുക' എന്നതിലപെ്പോലെ തമിഴ്- മലയാളങ്ങളില് "റ' എന്നു് സംസ്കൃതത്തില് ഇല്ലാത്ത ഒരു വര്ണ്ണം ഉണ്ടല്ലോ. അതിന്റെ ആഗമവും സ്വഭാവവും നോക്കാം. മറ്റു ദ്രാവിഡഭാഷകളില് ആദികാലത്തു് ഇങ്ങനെ ഒരു വര്ണ്ണം ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം; എങ്കിലും ഇപ്പോള് അതു് തമിഴിലും മലയാളത്തിലും മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു. തലുെങ്കില് "ശകടരഫേം' എന്നു പറഞ്ഞു കവികള് മാത്രം ചിലയിടത്തു് ഇതിനെ എഴുതാറുണ്ടന്നേെ ഉള്ളു; എഴുതിയാലും ഉച്ചാരണത്തില് ഭേദം ഇല്ലനെ്നായി. തമിഴ്

തമിഴ്	മലയാളം	കര്ണ്ണാടകം	തലുെങ്ക്	തുളു
നൂറു	നൂറ്	നൂരു	നൂരു	നൂദു= 100

മലേക്കാണിച്ച വാക്കില് തലുെങ്കും കര്ണ്ണാടകവും "ര' ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാല് രഫേത്തിന്റെ വകഭദേംതന്നയൊണു് "റ' എന്നു് ഊഹിക്കാം. വരേയും ലക്ഷ്യങ്ങള് ഉണ്ട്: "മലര്+പൊടി= മലറ്പ്പൊടി. ഇതില് "പൊടി' ചരേുമ്പോള് മലരിന്റെ "ര" എന്നതു "റ' ആയിത്തീരുന്നു. ഉച്ചാരണ സ്വഭാവം ആലോചിച്ചാല് "ര' യെ ഖരമാക്കിയാല് "റ' വരും എന്നു് ബോധപ്പടെും. അപ്പോള് മൃദുവായ രഫേത്തെ ഖരമാക്കുന്നതാണു് "റ'കാരം എന്നു സിദ്ധിച്ചു. "ഖരം' എന്നു പറഞ്ഞങ്കെിലും ക, ച, ട , ത,പ എന്ന മറ്റു ഖരങ്ങളില് ഇല്ലാത്ത നാദമോ ഘോഷമോ ഏതങ്കെിലും ഒരു [illegible]ണ്ടെന്നാല് ഉച്ചാരണം എങ്ങനെ? മുന്ചൊന്ന വിശഷേധ്വനിയോടുകൂടി ഇരട്ടിച്ചു പറയുവാന് സാധിക്കുകയില്ല. അപ്പോള് ആ അംശം വിട്ടചേ്ചു് ഇരട്ടിക്കണം. അതു വിട്ടാല് രഫേധ്വനി ശഷേിക്കും. ഇങ്ങനെ വരുന്ന ഉച്ചാരണമാകുന്നു "കുററം' (=കുര്റം) ഇത്യാദികളില് കളേക്കുന്നതു്. വര്ണ്ണദ്വിത്വത്തില് ഈവിധം ഏതാനും അംശം വിട്ടചേ്ചു് ഇരട്ടിക്കുക എന്നതു് ഒരു വിശഷേവിധി എന്നു പറയുവാന് ഇല്ല. സംസ്കൃതത്തില് ഘോഷങ്ങളെ ഇരട്ടിക്കുന്നതു നോക്കുക: ഭ്ഭ= ബ്ഭ; ധ്ധ=ദ്ധ; ഇവിടെ ഘോഷത്തിലെ മഹാപ്രാണാംശം നീക്കിവച്ചിട്ടാണു് ഇരട്ടിപ്പ്; ഇരട്ടിച്ചതിന്റെ പൂര്വ്വഭാഗം മൃദുപ്പടെ്ടുപോകുന്നു. അപ്പോള് ഘോഷത്തെ ഇരട്ടിച്ചാല് മൃദുവും ഘോഷവും കൂട്ടിച്ചരേ്ത്ത ഫലമേ ഉള്ളു. അതുപോലതെന്നയെല്ലേ "റ'-യെ ഇരട്ടിക്കുമ്പോള് പൂര്വ്വഭാഗം "ര'-യും ഉത്തരഭാഗം "റ'-യും ആകുന്നത്? ഇരട്ടിച്ച റകാരത്തെ മലയാളികള് ഉച്ചരിക്കുന്നതില് കുറെ ഭദേമുണ്ട്; അവര് കുര്റം എന്നല്ല കുര്രം എന്നാണു് ശബ്ദിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് മലയാളത്തില് റകാരത്തെ അല്ല, രഫേത്തെ ആണു് ഇരട്ടിക്കുക പതിവു് എന്നു് പറയണേ്ടിയിരിക്കുന്നു. തലുെങ്കരും കര്ണ്ണാടകരും [illegible] ഇരട്ടിച്ച റകാരം കൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന "മാററം', "നീററല്' എന്ന വാക്കുകളയെും അടുത്തടുത്തുച്ചരിച്ചു് അതുകളുടെ ധ്വനികളെ ഒത്തുനോക്കുക. രണ്ടും ഒന്നുപോലതെന്നെ ഇരിക്കും. രഫേത്തിനും കാരത്തിനും ഒററയായി നില്ക്കുമ്പോള്തന്നെ ധ്വനിസാമ്യം വണേ്ടുവോളം ഉണ്ട്; ഇരട്ടിച്ചാല്പ്പിന്നെ രണ്ടും തിരിച്ചറിയുവാന്തന്നെ പ്രയാസം

ആകട്ടെ; ""ഒന്നു് കാരം ഇരട്ടിച്ചതും, മറ്റേതു് റകാരം ഇരട്ടിച്ചതും ആകണമെന്നുണ്ടോ? രണ്ടും എതങ്ങെങ്കിലും ഒന്നിന്റതെന്നെ ഇരട്ടിപ്പാണന്നെുതന്നെ വിചാരിച്ചുകൊള്ളാം എന്നു് ഒരു ആശങ്കയ്ക്കു് ഇവിടെ വകയുണ്ടു്. അതു തീര്ക്കാം:

കവേലം	പ്രയോജകം
നീങ്ങുന്നു	നീക്കുന്നു
മുങ്ങുന്നു	മുക്കുന്നു
കാണുന്നു	കാട്ടുന്നു
ഉണ്ണുന്നു	ഊട്ടുന്നു
തിന്നു	തീന്നു
തന്നെു	തന്നെു

മലേക്കാണിച്ച രൂപങ്ങള് "ധാത്വന്താനുനാസികത്തെ സ്വവര്ഗ്ഗഖരമാക്കി ഇരട്ടിച്ചാല് കവേലപ്രകൃതി പ്രയോജകപ്രകൃതിയായി വരും' എന്ന നിയമത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇതില് ങ' എന്നതു് "ക' ആയതുപോലെയും, "ണ' എന്നതു് "ട' ആയതുപോലെയും എന്നത്ആയി എന്നു് തളിയുന്നു. അതിനാല് "ത ്ന്നു, "തീ ന്നു' എന്ന വാക്കുകളില് റകാരത്തിന്റെ സ്പര്ശമേ ഇല്ലന്നെു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ഇനി, മാറുന്നു- മാററുന്നു നീറുന്നു- നീററുന്നു.

എന്ന രൂപനിഷ്പത്തി നോക്കുക, അകര്മ്മധാതുകക്കളുടെ അന്ത്യവര്ണ്ണം ഇരട്ടിച്ചാല് കവേലം പ്രയോജകമായിത്തീരും എന്ന നിയമപ്രകാരം ഉണ്ടാകുന്ന രൂപങ്ങളാണു് ഇവ. ഇവയ്ക്കു് കാരത്തോടു് യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലന്നെും സ്പഷ്ടമാകുന്നു. അതിനാല് യും ററ- യും ഉച്ചാരണത്തില് മിക്കതും എന്നല്ല മുഴുവന്തന്നെ ഏകരൂപങ്ങളാണന്നെു സിദ്ധമായി.

കാരത്തിനു് എന്നിരട്ടിച്ചിട്ടോ എന്നു് സ്വവര്ഗ്ഗാനുനാസികം ചര്േത്തിട്ടോ അല്ലാതെ ഉപയോഗമില്ലന്നെു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അപ്പോള് ധ്വനിമാത്രം പ്രമാണമാക്കി എഴുതുന്നതായാല് ഇംഗ്ലീഷില് ത്ീലരശ്ീ എന്നതിനുപകരം ത്ീലരശ്ീ എന്നും എഴുതാറുള്ളതുപോലെ "തീ ' എഴുതണേ്ടിടത്തു് "തീററുന്നു' എന്നു് ആളുകള് എഴുതുവാന് തുടങ്ങിയിരിക്കണം. ശരിയായ ആഗമം മറന്നുപോയിട്ടു മാത്രമല്ല; ധാടിക്കു വണേ്ടിയും എഴുത്തില് ഈവക സാമര്ത്ഥ്യം കാട്ടുന്ന മട്ടു് എല്ലാ ഭാശഷകളിലും കാണും. ""ക ീംല ്യീഔ എന്നതിനു് ഇംഗ്ലീഷില് ""ക.ഛ.ഡ"" എന്നു് സംക്ഷപേരൂപം സൃഷ്ടിച്ച ആളുടെ മനോധര്മ്മം നോക്കുക! ആരംഭത്തില് "തററ്" എന്നു് "ററ' ചര്േത്തഴെുതുന്നതു തററന്നെു് വയൊകരണന്മാര് ശഠിച്ചിരിക്കാമങ്ങെകിലും കാലക്രമത്തില് അവര്ക്കും "അടിക്കുന്ന വഴിയേ പോകാഞ്ഞാല് പോകുന്ന വഴിയേ അടി'ക്കണേ്ടിവന്നിരിക്കും. ഇത്രയും ആയിക്കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശഷേം "' എന്നൊരു കൂട്ടക്ഷരത്തിനുമാത്രം വണേ്ടി "'എന്ന ഒരു ലിപിയെ വ്യാകരണക്കാര് എത്ര ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ചാലും അതു് എത്രകാലം നിലനില്ക്കും? ""തീററുന്നു എന്നിടത്തു് ഇരട്ട റ ആണങ്ങെകില് എന്നതിനു് ഒററ "റ' ധാരാളം മതിയാകും എന്നു് ജനങ്ങള് സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിച്ചുതുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ കാരത്തിന്റെ കഥ അവസാനിച്ചു. നാം അതിനെ ശവക്കല്ലറയില്നിന്നു കുഴിച്ചടെുത്തു് കഴുകി മിനുക്കി പ്രദര്ശിപ്പിച്ചുവന്നെേ ഉള്ളൂ. എന്നാല് "പശു ചത്താലും മോരിലെ പുളി പോകുകയില്ല' എഴുത്തില്മാത്രമേ തമിഴര് "തററു ചയെ്കിറാര്' ഉള്ളൂ. ഉച്ചാരണത്തില് കാരത്തിന്റെ അധിവാസംഇന്നും ഉണ്ടന്നെു തൃപ്തിപ്പടൊം. ചയെ്കി റാന് എന്ന ഇപ്പോഴത്തെ ഉച്ചാരണത്തില് റകാരധ്വനി, കൂടിക്കലര്ന്നിട്ടുണ്ടന്നെുമാത്രമേ ദോഷമുള്ളൂ. റ എഴുതിക്കാണുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ധ്വനി, പൂര്വവാസനകൊണ്ടു് തങ്ങള് അറിയാതെ വരുന്ന കാരധ്വനി ഇങ്ങനെ രണ്ടും കലര്ന്നു് തമിഴര് ഉച്ചരിക്കുന്നു. (ന്റെ) എന്ന മലയാളത്തിലെ ഷഷ്ഠ്യേകവചനരൂപത്തില് മാത്രമേ ഇപ്പോള് കാരത്തിന്റെ ശരിയായ ഉച്ചാരണം ശഷേിച്ചു കിടപ്പുള്ളൂ. അതിന്റെ ഉത്ഭവം തടേിപ്പിടിക്കുവാനായി പുറപ്പടെ്ടപ്പോഴാണല്ലോ അന്യായമായി സര്വസ്വവും അപഹരിച്ചു നാടുകടത്തുശിക്ഷയില് തള്ളിവിട്ടിരുന്ന ഈ സാധുവായ വര്ണ്ണത്തിന്റെ വക ചില വിലപിടിച്ച സ്വത്തുക്കള് അന്യാധീനപ്പടെ്ടുകിടക്കുന്നതു് കണ്ടത്തെുവാനും അതുകള് വഴിയായി ചന്നെു്, കണ്ടാല് ആളറിയാത്തവിധം ചടച്ചു് ക്ഷീണിച്ചു് മൃതപ്രായനായി കിടന്നിരുന്ന ഉടമസ്ഥനത്തെന്നെ നിശ്ചയിച്ചറിഞ്ഞു് മഹാജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുവാനും നമുക്കു് ഇടയായതു്. മലയാളികളുംകൂടി കാരോച്ചാരണം

ദുഷിപ്പിക്കാഞ്ഞതു് വലിയ ഭാഗ്യമായി.

എന്നാല് നാം ഇത്രയും ശ്രമപ്പെട്ടു് പ്രത്യുജ്ജീവിപ്പിച്ചുക◌ണ്ടുവന്ന കാരത്തിനു് ഏതുകാലത്തങ്കിലും അക്ഷരമാലയില് ഒരു പ്രതേ്യകലിപി ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഊഹിപ്പാന് വഴിയുണ്ട◌? ഈ ച◌ദ്യത്തിനു് ഉത്തരം എളുപ്പത്തില് പറയാവുന്നതല്ല. അക്ഷരമാല പലപ്പ◌ഴും മാറിമാറി വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പ◌ഴത്തെ അക്ഷരമാല തമിഴില് സ്ഥിരപ്പെട്ടതു് 14-ാം ശതവര്ഷത്തിലാണു്. അതിനു വളരെ മുന്പുതന്നെ കാരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തെ റകാരം കടന്നാക്രമിച്ചിരിക്കണം. വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളില്നിന്നു് വല്ലതും തുമ്പുണ്ടാകുമ◌ എന്നു ന◌ക്കിയാല് ആ ഗ്രന്ഥകാരന്മാര് അക്ഷരമാലയിലെ വര്ണ്ണങ്ങളുടെ ഉച്ചാരണത്തപ്പെറ്റിയല്ലാതെ ലിപിയപ്പെറ്റി ഒന്നും പറഞ്ഞിട്ടില്ല; വല്ലതും പറഞ്ഞിരുന്നാലും ലിപികള് പലപ്രാവശ്യം ഭേദപ്പെടുത്തിയ കൂട്ടത്തില് അതു് നമുക്കു് ഇപ്പ◌ള് തിരിച്ചറിയുവാന് പാടില്ലാത്തവിധത്തില് ആക്കിയിട്ടുണ്ടു്. വയൊകരണന്മാര് എഴുതിയിരുന്ന ലിപികളും അതുകളുടെ ധ്വനികളും ഇപ്പ◌ള് നാം എങ്ങനെ അറിയും? പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളലെല്ലാം പുതിയ അക്ഷരമാലയില് പകര്ത്തിയിട്ടേ നാം കണ്ടിട്ടുള്ളു. എന്നുമാത്രമല്ല, തമിഴിലെ പ്രധാന വയൊകരണനായ "ത◌ല്കാപ്പിയര് തന്നെ എട്ടാം ശതവര്ഷത്തില് ജീവിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണു് ഡോക്ടര് ബര്ണല് സ്ഥാപിക്കുന്നത്; നന്നൂല്കാരനായ ഭവനന്ദി അതിലും അര്വാചീനനാണു്. എന്നും സൂത്രങ്ങളാല് ഭവണന്ദി ഖരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും അനുനാസികങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും മറ്റു് അഞ്ചുവര്ഗ്ഗങ്ങള◌ടു ചേര്ത്തു പരിഗണിച്ചതും,

"വല്ലിനം കചടതപറ വന്നെ വാറേ" "മെല്ലിനം ങഞണനമ വന്നെ വാറേ"

""അണ്ണം നി നാ നിയുറിററു് റ വരും

എന്നു് റ ങ്ങള്ക്കു് ഒരേ സ്ഥാനത്തില് ഉല്പ്പത്തി പറഞ്ഞതും ന◌ക്കുമ്പ◌ള് ഇന്നു് റകാര ചിഹ്നമായിക്കാണുന്ന എന്ന ലിപി കാര ചിഹ്നമായിരുന്നിരിക്കുകയില്ലേ എന്നു ശങ്കിപ്പാന് വഴിയുണ്ടു്. റകാരം രഫേത്തിന്റെ ഒരു വകഭേദംമാത്രമേ ഉള്ളു എന്നുവച്ചു് അതിനെ ശബ്ദശാസ്ത്രകാരന്മാര് ഗണിച്ചില്ലായിരിക്കാം. എന്നാല് അപ്പ◌ള് "അരിയുകയും' "അറിയുകയും' ഒന്നായിപ്പ◌കും; പ◌യ്ക്ക◌ള്ളട്ടെ! കര്ണ്ണാടകത്തില് എങ്ങനെയൊണ◌ അതുപ◌ലെ തമിഴിലും' എന്നു വിചാരിച്ചുക◌ള്ളാം. മലയാളത്തില് കാരത്തിനും നകാരത്തിനും ഒരു ലിപിയേ ഉള്ളുവല്ല◌; നാം ശരിയായി എഴുത്തു വായിച്ചു വരുന്നില്ലേ? അതുപ◌ലെ തമിഴരും കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരിക്കാം. ഇങ്ങനെ കല്പിക്കുകയാണങ്കില് യ്ക്കും റയ്ക്കും കൂടി എന്ന◌രു ലിപി ആയിരുന്നു എന്നാണു് കല്പനചയെ്യുവാന് കുറേക്കൂടി നന്നു്. "തീററ' എന്നിടത്തു് യ്ക്കു പകരമായും "മാററം' എന്നിടത്തു് ററ-യ്ക്കുതന്നെ ചിഹ്നമായിട്ടും "ററ' എന്ന ലിപി ഉപയ◌ഗിച്ചു എന്നിരിക്കട്ടെ. മലയാളത്തില് "നന്നച്ചു' എന്നെഴുതിക്കാണുമ്പ◌ള് ആദ്യത്തേതിനെ ന്നാം നകാരമായിട്ടും രണ്ടാമത്തേതിനെ കാരമായിട്ടും വായിക്കുന്നതുപ◌ലെ ഭവനന്ദിയും വായിച്ചിരുന്നിരിക്കാം. സംസ്കൃതക്കാരായ ആര്യന്മാരുടെ ആഗമനമായിരിക്കണം ദ്രാവിഡരുടെ അക്ഷരമാലയില് കുഴപ്പങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കിത്തീര്ത്തതു്. , റ രണ്ടും സംസ്കൃതത്തില് ഇല്ലാത്ത ദ്രാവിഡവര്ണ്ണങ്ങളാണ്; അതുകളിലാണു് വലിയ കുഴപ്പം കാണുന്നതും. ത◌ല്കാപ്പിയം തന്നെ എനെ്ദ്രവ്യാകരണം ന◌ക്കി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണു്. സംസ്കൃതത്തില് ട വര്ഗമേ ഇല്ലായിരുന്നു അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് (ഇപ്പ◌ള് ടവര്ഗ്ഗം കാണുന്നിടത്ത്) തവര്ഗ്ഗമാണു് ഉപയ◌ഗിച്ചിരുന്നതു്. പ്രാതിശാഖ്യക്കാര് "വിനാമം' എന്നും, പാണിനീയന്മാര് ണത്വം, ഷ്ടുത്വം, മൂര്ദ്ധന്യാദേശം എന്നും പറയുന്ന വര്ണ്ണവികാരങ്ങള് ന◌ക്കുക. തമിഴിലാകട്ടെ, ദന്ത്യമായ തവര്ഗ്ഗത്തിന്റെ കീഴിലായിട്ടു് ടവര്ഗ്ഗം, വര്ഗ്ഗം എന്നു് രണ്ടു വര്ഗ്ഗങ്ങള് ഉണ്ടായിരുന്നു. ആര്യാവര്ത്തത്തില്ത്തന്നെ ആര്യരും ദ്രാവിഡരും കൂടിക്കലര്ന്നപ്പ◌ള് ആര്യര് തവര്ഗ്ഗത്തില്നിന്നും സ്ഫുടാന്തരമായ ടവര്ഗ്ഗത്തെ ദ്രാവിഡരില്നിന്നു സ്വീകരിച്ചു. ദ്രാവിഡദേശത്തുതന്നെ ആര്യര് വ്യാപിച്ചപ്പ◌ള്, ദ്രാവിഡര് തവര്ഗ്ഗ-ടവര്ഗ്ഗങ്ങളുടെ മദ്ധേ്യ നില്ക്കുകയാല് അസ്ഫുടഭേദമായ വര്ഗ്ഗത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു. തമിഴില് വര്ഗ്ഗം എന്നു പറഞ്ഞാല് ഖരം, അനുനാസികം എന്നു് രണ്ടേ ഉള്ളുവല്ല◌ അതില് ഖരമായ കാരത്തെ മൂര്ദ്ധന്യമധ്യമമായ രഫേത്തിലും അതിനെ ഖരീകരിച്ചു റകാരത്തിലും ഉള്പ്പെടുത്തിയിട്ടു് അനുനാസികമായ കാരത്തെ മാത്രം സ്വീകരിച്ചു. ഈ കാരവും ദന്ത്യാനുനാസികമായ തവര്ഗ്ഗനകാരവും തമ്മിലുള്ള ഭേദം സൂക്ഷ്മമാകയാല് ഉച്ചാരണത്തില് രണ്ടും ഒന്നുപ◌ലെ

ആയിത്തീരുകയും ചയെ്തു. ഈ വിധം ആയിരിക്കാം ഇപ്പ◌ാള് കാണുന്ന കുഴപ്പം സംഭവിച്ചതു്. ഇക്കാലത്താകട്ടെ, തമിഴിലെ ഉച്ചാരണം വളരെ മ◌ാശപ്പട്ടെിരിക്കുന്നു. -കള്ക്കും --കള്ക്കും (നകള്ക്കും, ര-റകള്ക്കും) എഴുത്തിലല്ലാതെ ഉച്ചാരണത്തില് ഒരു ഭദേവും കാണുന്നില്ല. "അറിയുകയും' "അരിയുകയും' എഴുതിക്കണ്ടാല് വരേ; തമിഴില് ഉച്ചരിച്ചാല് ഒന്നുതന്നെ. "ന' എന്നും എന്നും ഉള്ള ലിപികളെ എവിടെ ഉപയ◌ാഗിക്കണമന്നെു് വ്യാകരണം വായിച്ചവനേ അറിയാവൂ. ഡാക്ടര് കാല്ഡ്വെല്തന്നെ ന-കള്ക്കു് എഴുത്തില് മാത്രമേ ഭദേമുള്ളു എന്നു തള്ളിക്കളഞ്ഞു. അദ്ദഹേം ഈ വര്ണ്ണങ്ങള്ക്കുള്ള വാസ്തവഭദേത്തെ സൂക്ഷിച്ചുന◌ാക്കിയിരുന്നങ്കെില് നാം പ്രത്യുജ്ജീവിപ്പിച്ച കാരത്തെ ഇതിനു മുന്പുതന്നെ കണ്ടുപിടിക്കുമായിരുന്നു. തമിഴിന്റെ അവസ്ഥ ന◌ാക്കുമ്പ◌ാള് മലയാളത്തിലെ ഉച്ചാരണരീതി വളരെ ഉയര്ന്ന നിലയിലാണു്. നകാരത്തിനും കാരത്തിനും വവെ്വറേ ലിപികള് ഇല്ലങ്കെിലും മലയാളികള് രണ്ടു വര്ണ്ണങ്ങളയെും വണ്ടേിടത്തു് വര്േതിരിച്ചു് ഉച്ചരിക്കുന്നു. രഫേറകാരങ്ങള്ക്കു ലിപിഭദേവുംകൂടി ഉള്ളതിനാല് ചറിയ കുട്ടികള്ക്കു പ◌ാലും ഉച്ചാരണത്തില് തററുവരാറില്ല. എന്തിനറേപ്പെറയുന്നു, മലയാളികള് "ന്റെ' എന്നു് നകാരവും റകാരവും എഴുതിയാലും എന്നെു് കാര കാരങ്ങളെത്തിന്നെ ഉച്ചരിക്കുന്നു. ഈ പ്രകരണം പ്രസക്താനുപ്രസക്തിയാല് വളരെ നീണ്ടുപ◌ായി. ഇനിയങ്കെിലും അതു നിര്ത്തിയിട്ടു പ്രകൃതത്തില് പ്രവശേിക്കാം.

"ഉടയ' എന്ന ഷഷ്ഠീവിഭക്തിചിഹ്നത്തെ ആദ്യം അന്തല◌ാപം ചയെ്തു് "ഉടെ' എന്നാക്കി; ആദില◌ാപവും കൂടി ചയെ്തു് "ടെ=' എന്നാക്കിത്തീര്ത്തതും കാലക്രമത്തിലായിരിക്കാം. "ടെ' എന്ന അതിസങ്ക◌ാചിതരൂപം "ന്' മുന്പില് ഉള്ളിടത്തു മാത്രമേ സര്വ്വസമ്മതമായിത്തീര്ന്നുള്ളു. "അവന്റെ' "നാത്തൂന്റെ' എന്ന രൂപങ്ങള്പ◌ാലെ "കുട്ടീടെ' എന്ന സങ്ക◌ാചരൂപം ഗ്രന്ഥഭാഷയില് ഉപയ◌ാഗിക്കാറില്ല. "ക്ക്' എന്ന ചതുര്ത്ഥിയുടെ ഇരട്ടിച്ച കകാരം ല◌ാപിച്ചതു് "അവനുക്ക്', "വീട്ടുക്ക്' ഇത്യാദി രൂപങ്ങളില് സംവൃത◌ാകാരത്തിനു പിന്പു് വ്യഞ്ജനം വരുമ്പ◌ാള് ഉണ്ടാകുന്ന ദുശ്ശ്രവതനിമിത്തമായിരിക്കാം. "അവള്-ക്ക്', "അവര്-ക്ക്' ഇത്യാദിപ◌ാലെ ഇരട്ടിച്ച കകാരം യ◌ാജിക്കുന്നിടത്തു ല◌ാപംചയെ്യാറുമില്ല. സംവൃതത്തെ കഴിയുന്നതും ലശോക്കി (?) ഉച്ചരിക്കണമന്നൊണു് മലയാളത്തിന്റെ പ◌ാക്കു.

(യ) വണ്ടേും > വണ്ടേം > വണേം > ഏണം > എണം > അണം >. "ചയെ്യവണ്ടേും' എന്നിരുന്നതു് ഈ വിധത്തില് "ചയെ്യണം' എന്നായിച്ചമച്ചു. ഇതുപ◌ാലതെന്നെ "ആകും > ആം'

ഉദാ : ചയെ്യ ആകും > ചയെ്യാം.

ഇക്കാണിച്ച ആറു നയങ്ങള്മൂലം ഉണ്ടായിട്ടുള്ള വികാരങ്ങള്ക്കു പുറമേ സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരമാല സ്വീകരിച്ചതുമുതല് മലയാളത്തിനു പലവിധത്തിലും വഷേഭദേങ്ങള് ഏര്പ്പട്ടെിട്ടുണ്ടു്. എങ്ങനെ എന്നാല്,

(1)	തിരുക്കാല് = തൃക്കാല് എതിര്വശം = എത്യവശം അതിര്ത്തി = അതൃത്തി	ഋകാരസ്വീകാരം
(2)	നയുന്നു = നനയുന്നു എടു = എന്ന◌ാടു അ്യായം = അന്യായം	നകാരകാരങ്ങള്ക്കു ലിപിഭദേമില്ലായ്ക
(3)	ഗ്രന്ഥം = ഗ്രന്ഥം പ്റകാരം = പ്രകാരം മര്യാദ = മാദ മറ്കടം = മടം	രഫേറകാരങ്ങളെ ഒരേ ചിഹ്നംക◌ാണ്ടു കുറിക്കുക
(4)	ഇടമു് = ഇടം ധനമു് = ധനം	മകാരത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അനുസ്വാരം
(5)	പാലു് = പാല് മരത്തിലു് = മരത്തില്	ലകാരചില്ലിനു പകരം തകാര ചില്ല്

ഒന്നു്, അതു്, കാടു് എന്നു് സംവൃതോകാരം വണേ്ടിടത്തു് ഒന്ന, അത, കാട എന്നു് അകാരം എഴുതുന്ന സമ്പ്രദായവും, എ, ഒ എന്ന സ്വരങ്ങളെ ഹ്രസ്വദീര്ഘ ഭദേം കൂടാതെ ഏകരൂപമായി എഴുതുന്ന മട്ടും സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയുടെ പ്രവശേനത്തോടു കൂടി മലയാളത്തില് കടന്നുകൂടുകയുണ്ടായി. എന്നാല്, ഈ ദോഷങ്ങള് ഇപ്പോള് പരിഹൃതപ്രായങ്ങളായി എന്നു സമാധാമപ്പടൊം. "സംവൃതത്തിനു് ഏതങ്കെിലും ഒരു ചിഹ്നം വണേ്ടതാണു് എന്നും, ഏ, ഓ ദീര്ഘങ്ങള്ക്കു് -ഏെന്ന കട്ടെും ചുള്ളി ഉപയോഗിക്കണം' എന്നും എല്ലാം അച്ചുകൂടക്കാരും സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

മേലേഘത്തിലാഭിച്ച നയങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ചാല് മലയാളത്തെ തമിഴും തമിഴിനെ മലയാളവും ആക്കാം എന്നു ബോധപ്പടെുന്നതിനായി ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളെ താഴെ ചരേ്കുന്നു:

മലയാളം

കററക്കാര്മല്ക്കുഴലികളോരോ →
രാഗഭരേം പുണര്ത്തി- ട്ടിററിറ്റോലും
മധുരസമയം ചിന്തുപാടും ദശായാം
മുററംതോറും
കിളികളതിനക്കെടേ്ടിരുന്നക്കണക്കെ
മുറ്റും പാടിനിടമയി! സഖേ!
മററമങ്ങതു പിന്നെ.,
-ഉണ്ണുനീലിസന്ദശേം

ദശേവും കരേളപ
ഭാഷയു

”

തമിഴു്

കററെക്കാര്മര്ക്കുഴലികളോരോ →
രാകപതേം പുണര്ത്തി-
ട്ടിററിറ്റോലും മതുരചമയം
ചിന്തുപാടും തചായാം മുററംതോറും
കിളികളതനക്കെടേ്ടിരുന്തക്കണക്കെ
മുററും പാടുകിന്റ ഇടം ഏ തോഴ
മററമപ്പുറത്തതു പിമ്പു.

ദശേവും കരേളപ
ഭാഷയു

”

മലയാളം

ദശേവും കരേളപ

ഇങ്ങനെ പ□യങ്ങു
ഭംഗികള□ടുമ തങ്ങിന
പൂങ്കാവില് പൂക്കനരേം
മലെല്ലവര ച□ല്ലിനാന്
വല്ലവീനായക- നല്ലലും
ചായലാരലെല്ലാര□ടും
പൂമണമായ□രു കാഴ്ചയും
കക്ക്ക□ണ്ടു
തുമകലര്ന്ന□രു
തന്നെനലിവന്
സവേിപ്പാനായിങ്ങു വന്നതു
കണ്ടാലും
മവേുമിപ്പൂങ്കാവുതന്നിലുടെ?

-കൃഷ്ണഗാഥ

→

ഭാഷയു

”

തമിഴ്

ദശേവും കരേളപ

ഇങ്ങനം പ□യങ്കു
പങ്കികള□ടുമാ തങ്കിന
പൂങ്കാവില് പൂക്കനരേം
മലെല്ലവര ച□ല്ലിനാന്
വല്ലവീനായക- നല്ലലും
ചായലാരലെല്ലാര□ടും
പൂമണമായ□രു കാഴ്ചിയും
കയെ്ക്ക□ണ്ടു തുമരെ
കലര്ന്ത□രു തന്നെനലിവന്
ചവേിപ്പാനായിങ്കു വന്തതു
കാണ്
മവേുമിപ്പൂങ്കാവുതന്നിലുടെ.

→

ഭാഷയു

”

തമിഴ്

മലയാളം

തമിഴ്

ദേശവും കരേളപ

ഭാഷയു

വാനാളും മാമതിപ ല്
→
വണ്ടുകൂടക്കിഴു മന്നവൻ-
ങ്കനാകി വീററിരുന്തു
കണ്ടാടും ചലൈവറിയനേ് തനോര്
പൂഞ്ചലത്തിരുവങ്കിടമലമെല്
കാനാറായ്പ്പായും
കരുത്തുടയെനോവനേ
-പരുമാള്തിരുമ ഴി

”

മലയാളം

ദേശവും കരേളപ

ഭാഷയു

വാനാളും മാമതിപ ല്
→
വകൈുടക്കിഴു മന്നവൻ-
കനായി വന്നിരുന്നു
കണ്ടാടും മട്ടറിയണോ!
തനോര്ന്ന
പൂഞ്ചലയഴും
തിരുവങ്കിടമലമേല്
കാട്ടാറായ്
പായാനഭിപ്രായമുടയനാവു
ഞാന്.

”

തമിഴ്

മലയാളം

തലെുങ്ക്

താമസിംചി →
സയേ
തഗദു
എട്ടി
കാര്യംബു
വഗേിരംപന്
അദിയു
വിഷമം
അഗനു

ദശേവും കേരളപ

ഭാഷയു

”

മലയാളം

താമസിച്ചു →
ചദയ്യതകാത്ത
കാര്യത്തെ
വഗേിപ്പിക്കല്
അതും വിഷമം
ആകും.

ദശേവും കേരളപ

ഭാഷയു

”

തലെുങ്കു്

മലയാളം

തലൈുങ്കു്

ദവേി ഈ സഭ
വിദ്വാംസുല
മയമെ ഉന്നദി.
കാവുന
ഇപ്പുഡു
ചയേവലയു
പനിനി വിനുമു.
പൂര്വ്വമു
കാളിദാസകവിചേ
രചയിംപബഡിന
അഭിജ്ഞാന
ശാകുന്തളം
അനു നാടകമു
ല⬚കമുന
വില്ലസില്ലുചു
ഉന്നദിഗദാ?

→

ദശേവും കരേളപ

ഭാഷയു

”

മലയാളം

ദവേി ഈ സഭ വിദ്വാന്മാര്മയമായി
ഇരിക്കുന്നു. ആകയാല് ഇപ്പ⬚ള്
ചെയ്യ വണേ്ടുന്ന പണിയെ (വലെയെ)
കരള്ക്കു! പൂര്വ്വം കാളിദാസകവിയാല്
രചിക്കപ്പട്ടെ
അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം എന്ന നാടകം
ല⬚കത്തില്
വികസിച്ചുക⬚ണ്ടിരിക്കുന്നില്ലയ⬚?

→

ദശേവും കരേളപ

ഭാഷയു

”

കര്ണ്ണാടകം (ശ്ല⬚കം)

ദശേവും കരേളപ
ഭാഷയു

ആ ദവിയിം ശൂന്യവിദാഗി
ല▯കം മര
ദ▯ര്പ്പുദീരാരനയെബ്ദമീഗള്
വദെഹേിയംെബീ പസെരും
നിരസ്തം മര ദാള്ദു
ബാളില്ലവര രാമനിന്നും.
(പദച്ഛരദേം: ആ ദവിയിം
ശൂന്യ ഇദു ആഗി ല▯കം
മര ത▯ര്പ്പുദു.
ഈര്-ആര്-അനര അബ്ദം
ഈഗളു്. വദെഹേി എംബ
ഈ പസെരും നിരസ്തം.
മരൊള്ദുബാളി ഇല്ലവര
രാമന് ഇന്നും)
-ഛന്ദസ്സാരം.

മലയാളം

ദശേവും കരേളപ
ഭാഷയു

ആ ദവിയാല്
(യ▯ടു)
ശൂന്യമായിട്ടു
ല▯കം മയെ്യു്
ത▯ന്നിപ്പിക്കുന്നു
(ആവിര്ഭവിക്കുന്നു).
ഈരാറാമത്തെ (12)
അബ്ദം ഇപ്പ▯ള്
വദെഹേി എന്ന ഈ
പരേും നിരസ്തം;
ണയെ്യു
ധരിച്ചിട്ടു് വാഴുക
ഇല്ലയ▯ രാമന്
ഇന്നും.

കര്ണ്ണാടകം

മലയാളം

തമിഴും പഴമലയാളവും ഒന്നുതന്നെ എന്നു പറയാമെന്നിരിക്കെ തെലുങ്കും കര്ണ്ണാടകവും വളരെ അകന്നിട്ടുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാനാണു് ആ ഭാഷകള്കൂടി എടുത്തു് തര്ജ്ജമചെയ്തു കാണിച്ചതു്.

Article Sources and Contributors

കരേളപാണിനീയം/പീഠിക/മലയാളദശേവും ഭാഷയും *Source*: http://ml.wikisource.org/w/index.php?oldid=9721 *Contributors*: Hima mk, Mmlabeeb, Santhosh.thottingal, Shijualex, കൈപ്പള്ളി, 5 anonymous edits

Image Sources, Licenses and Contributors

Image:cquote1.svg *Source*: http://ml.wikisource.org/w/index.php?title=പ്രമാണം:Cquote1.svg *License*: Public Domain *Contributors*: Adambro, Editor at Large, Infrogmation, 1 anonymous edits

Image:cquote2.svg *Source*: http://ml.wikisource.org/w/index.php?title=പ്രമാണം:Cquote2.svg *License*: Public Domain *Contributors*: Editor at Large, Infrogmation

Image:Kaippally_Chart2.jpg *Source*: http://ml.wikisource.org/w/index.php?title=പ്രമാണം:Kaippally_Chart2.jpg *License*: unknown *Contributors*: കൈപ്പള്ളി

Image:Kaippally_Chart3.jpg *Source*: http://ml.wikisource.org/w/index.php?title=പ്രമാണം:Kaippally_Chart3.jpg *License*: unknown *Contributors*: കൈപ്പള്ളി

License

Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0 Unported
http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/